

မောင်ပေါ်ထွန်း

မြန်မာပြန်

ပိပိရီရီ

A STARNGER IS WATCHING
MARY HIGGINS CLARK

အဖွင့်

"ကျွန်မ ဘယ်ကိုရောက်နေတာလဲ၊ ကျွန်မတို့ ကို ဘာလုပ်မလို့ လဲ ...ဟင်"

ရှုချိန်က စိုးရိမ်သံဖြင့် တိုးတိုးကလေး မေးလိုက်သော်လည်း အခန်းကျဉ်းကလေးထဲတွင် ပဲ့တင်သံ ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။ ။

သူမ၏ အမေးကို လူစိမ်းက ပြန်မဖြေ။ သူမက သူမအား ရှေ့သို့တွန်းဖယ်ကာ ကင်းဘတ်အိတ် ကိုကောက်ယူပြီး ခုတင်ပေါ်တွင် တင်လိုက်သည်။ ။ ရှုချိန်က ခုတင်ဘေးတွင် ခူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး အိတ်ထိပ်တွင် စုချည်ထားသော ကြိုးကို ကမန်းကတန်းဖြေသည်။ ။

နီးလ်ကလေး၏ ဦးခေါင်းပေါ်လာသည်။ ။

သူမက ကလေးကို အိတ်ထဲမှ အသာအယာဆွဲထုတ်ကာ ပါးစပ်တွင် ပိတ်ထားသော ပတ်တီးစကို ညင်ညင်သာသာ ဆွဲခွာသည်။ ။

ကလေးငယ်သည် အသက်ပြင်းပြင်းရှူကာ မောဟိုက်နေသည်။ ။

"မခွာနဲ့ ... ပတ်တီးကို မခွာနဲ့၊ အဲဒီအတိုင်းပဲထား"

လူစိမ်းက အသံမာမာဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။ ။

"မလုပ်ပါနဲ့ ရှင်... ကလေးအသက်ရှူ ကျပ်နေပါပြီ၊ သူ့ခမျာ ရင်ကျပ်နာရှိလို့ ပါ"

သူမက မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် သူမ လန့်ပြီး မအော်မိအောင် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက် ထားလိုက်ရသည်။ ။

နံရံပေါ်တွင် တိပ်နှင့် ကပ်ထားသော...

ပိုစတာကားချပ်ကြီးသုံးခု။

(၁)

သူသည် ဘီလ်မိုးဟိုတယ် အခန်း(၉၃၂)အတွင်းရှိ ရုပ်မြင်သံကြားစက်ရှေ့တွင် မလှုပ်မယှက် ထိုင်နေသည်။ ။

နာရီနှိုးစက်ကို ခြောက်နာရီတိတိတွင် ချထားခဲ့သော်လည်း သူသည် ခြောက်နာရီမထိုးခင်က တည်းကပင် အိပ်ရာမှ နိုးနေခဲ့သည်။ ။

ညတုန်းက လေအတော်ပြင်းသည်။ ။ မှန်ပြတင်းများကို တုန်းတုန်း တိုက်ခတ်နေသောကြောင့် နဂိုကမှ အိပ်မပျော်နိုင်သောသူ့ကို အိပ်ရာမှ အစောကြီးနိုးအောင် ဖန်တီးသလိုဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ။

ရုပ်မြင်သံကြားတွင် ယနေ့သတင်းစဉ် ပေါ်လာသည်။ ။

အသံက မပီသ။ ကြားရရုံမျှသာ ပေါ်ထွက်နေသည်။ ။

သူသည် သတင်းကြေညာချက်နှင့် အထူးအစီရင်ခံချက်များကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စား။ ။ တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးချက် အင်တာဗျူးအခန်းကိုသာ အထူးအာရုံကပ်နေသည်။ ။

နောက်မှီကုလားထိုင်တွင် နေသားတကျ ပြင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။

အတွေးကြောင့် စိတ်ကမငြိမ်။ ခြေနှစ်ချောင်းကို
တင်ပျဉ်ခွေချိတ်လိုက် ပြန်ဖြုတ်လိုက်ဖြင့် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည်။ ။

အိပ်ရာမှ ထပြီးနောက် ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ ။ မုတ်ဆိတ်ရိတ်သည်
။

ထို့နောက် မနေ့ညက ဟိုတယ်အခန်းငှားရန် လာစဉ်က
ဝတ်လာသော အစိမ်းရောင်ဝတ်စုံကိုပင် ပြန်ဝတ်သည်။ ။
နောက်ဆုံးတော့ သူ့လုပ်ငန်းစတင်ရမည့် နေ့သို့
ရောက်ခဲ့ပါပကောဟူသော အတွေးကြောင့် လက်များ ပင် တုန်ချင်သလို
ဖြစ်လာမိသည်။ ။

မုတ်ဆိတ်ရိတ်တုန်းက နှုတ်ခမ်းကို ဘလိတ်ဓား နည်းနည်း
ရှသွားခဲ့သည်။ ။

ပါးစပ်ထဲသို့လည်း သွေးနည်းနည်း ဝင်သွားသည်။ ။

ငန့်ငြိုငြို အရသာကို ခံစားရတော့ အော်ဂလီဆန်ချင်သလိုလိုပင်
ဖြစ်လာမိသည်။ ။

သူသည် သွေးကို အလွန်မုန်းသည်။ ။

ညတုန်းက ဟိုတယ်အခန်းတွင် ရပ်နေစဉ် ဟိုတယ်စာရေးက
သူ့အဝတ်အစားများကို မျက် လုံးထောင့်ကပ်ပြီး မသိမသာ
အကဲခတ်သလို ကြည့်သည် ကို သတိထားမိခဲ့သည်။ ။

သူက ကုတ်အင်္ကျီကို မဝတ်ဘဲ ချိုင်းကြားတွင် ညပ်ထားသည်။ ။
ကုတ်အင်္ကျီ အညံ့စားဖြစ်၍ အမြင်မလှဟု ထင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။
တကယ်တော့ ဝတ်စုံက သူထင်သလို အမြင်မဆိုးလှပါ။ ။
အသစ်စက်စက်ပင် ရှိသေးသည်။ ။

သူက ယင်းအင်္ကျီကို မဝတ်ဘဲ တမင် သိမ်းထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သို့သော် ဟိုတယ်စာရေးကတော့ အဝတ်အစားကြည့်ပြီး သူ့ကို လူကုံထံတစ်ယောက်ဟု ထင်ပုံမရ။ "အခန်းငှားမလို့ လား"ဟု ပင် အထင်မကြီးသော မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်သေးသည်။

သူသည် ဟိုတယ်တွင် ဘယ်တုန်းကမှ မတည်းခဲ့စဖူး။ သို့သော် ဟိုတယ်တွင် ဘယ်ပုံဘယ်နည်းဖြင့် အခန်းငှားရမည် ဆိုတာကိုတော့ ကောင်းကောင်း နားလည်ပါသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် အခန်းလိုချင်လို့ "

သူက အေးစက်စက်ဟန်နှင့် ပင် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ စာရေးကသူ့ကို ခေတ္တမျှ အကဲခတ်နေ သေးသည်။ အထင်မကြီးသော မျက်နှာပေးဖြင့်။

ဤတွင် သူက အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံနှိုက်ပြီး ကြိုတင်စရန်ငွေ ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

သည် တော့မှ စာရေးမျက်နှာ ကြည်လာသည်။

သူက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ ခပ်တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်သည်။

"ကျုပ်က ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက်အထိပဲနေမှာ "

အခန်းခမှာ သုံးညအတွက် ဒေါ်လာ (၁၄၀)ကျသည်။

အခန်းခပေးပြီးသော သူ့လက်ထဲတွင် ဒေါ်လာ (၃၀)မျှသာ ကျန်တော့သည်။

သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ ယင်းပိုက်ဆံနှင့် တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း သုံးလောက်သည်။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ကျတော့ ဒေါ်လာ (၈၂,၀၀၀) ကြီးများ

တောင် ရလာတော့မည် မဟုတ်လား။

မျက်စိရှေ့တွင် အမျိုးသမီး၏ မျက်နှာပေါ်လာသည် ။ သူက မျက်စိကိုမှိတ်ကာ အာရုံလွှဲပစ်သည် ။ မျက်နှာကိုမြင်တော့ မျက်လုံးတွေကိုလည်း မြင်ယောင်လာသည် ။

မျက်လုံးပြူးကြီးတွေက သူ့ကို အမြဲတမ်း စိုက်ကြည့်နေကြသည် ။
ကြီးလိုက်တာကလည်း ဝပ်အား တစ်ထောင်
မာကြူရီမီးလုံးကြီးတွေလောက် ထင်ရသည် ။

သူသည် ကော်ဖီထပ်သောက်ချင်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသဖြင့် အစားအသောက်မှာ ယူ နည်းလမ်းညွှန် စာအုပ်ကို သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ပြီးနောက် အခန်းထဲသို့မှာ ပြီး စိမ်ပြေနပြေ သောက်နေခဲ့သည် ။ ကော်ဖီ ကရားကြီးတစ်လုံး ကုန်လုနီးပါး သောက်ပစ်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် ကော်ဖီကရားနှင့် မုန့်ပန်းကန်များကို ကိုယ်တိုင်ဆေးကြော၍ ဗန်းပေါ် ပြန်ထည့်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ် ချထားလိုက်သည် ။

ရုပ်မြင်သံကြားတွင် စီးပွားရေး ကဏ္ဍကို တင်ဆက်ပြီးသွားပြီ။

သူသည် ကိုယ်ကိုရှေ့သို့ကိုင်ပြီး စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ရုပ်မြင်သံကြားစက်အနီးသို့ မျက်နှာကပ် လိုက်သည် ။ ဆက်လက် တင်ဆက်မည့် အခန်းမှာ တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးခန်း ဖြစ်သည် ။

ထိုအခန်းကို သူ အလွန် စိတ်ဝင်စားနေသည် ။

ထို့ကြောင့် အသံတိုးကျယ်ခလုတ်ကို မြင့်လိုက်သည် ။

သတင်းကြေညာသူ တွမ်ဘရိုကော၏ မြင်နေကျမျက်နှာသည်

ရုပ်မြင်သံကြား မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အပြည့်ပေါ်လာသည် ။
တွမ်ဘရိုကောက မရယ်မပြုံးမျက်နှာထားဖြင့် စတင်ကြေညာသည် ။
သူ့အသံသည် တစ်ခန်းလုံး ခြုံလွှမ်းသွားသည် ။

"ရုပ်မြင်သံကြား ဝါသနာရှင်များ ခင်ဗျား ...

ဗီယက်နမ်စစ်ပွဲ ကာလကတည်းကစပြီး ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ
သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်းကို ဆက်လက်ထားသင့် မထားသင့်ဆိုတဲ့
ပြဿနာဟာ စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ အငြင်းအပွားရဆုံး
ပြဿနာကြီး တစ်ရပ်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှ စပြီး နောက် (၅၂)
နာရီအကြာ လာမယ့်မတ်လ (၂၄)ရက်နေ့မှာ ဆိုရင်
အသက်(၁၉)နှစ်သားအရွယ် ရိုနယ်သွမ်မဆင်ဆိုတဲ့ လူငယ်လေးကို
လျှပ်စစ် ကုလားထိုင်ပေါ်တင်ပြီး သေဒဏ်ပေးတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်။
ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ ဒီနှစ်အတွင်း ခြောက်ကြိမ်မြောက်
သေဒဏ်ပေးခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အခု
ကျွန်တော်ရှေ့မှောက် ရောက်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ဟာဆိုရင်
..."

ကင်မရာကိုနောက်သို့ ဆွဲလိုက်သဖြင့် တွမ်ဘရိုကော၏
ဝဲယာတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ထိုင်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ပါ
ပေါ်လာသည် ။ လက်ယာဘက်တွင် ထိုင်နေသာ ပုဂ္ဂိုလ်မှာ အသက်(၃၀)
ကျော်အရွယ်ဖြစ်သည် ။

သူ့ဆံပင်က ထိုးထိုးထောင်ထောင်နှင့် အဖြူရောင်သန်းစ ပြုနေပြီ။
မျက်ခုံးက ထူထူ၊ မျက်လုံးက ပြာပြာ။ သူသည် လက်ထိပ်တွင်
မေးတင်ကာ အတွေးနက်ပုံရသည် ။

ဘယ်ဘက်တွင် ထိုင်နေသူကတော့ အမျိုးသမီး။

နီညိုရောင်ဆံပင်ကို နောက်ဆွဲ ဆံထုံးဖွဖွ ကလေးထုံးထားပြီး လက်နှစ်ဖက်ကိုဆုပ်ကာ ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည်။ သူမသည် နှုတ်ခမ်းကို လျှာနှင့် တစ်ချက်လျက်ကာ နဖူးဆံစကို အပေါ်သို့ ပင့်တင်လိုက်သည်။

တွမ်ဘရိုကော၏ အသံ ဆက်လက် ပေါ်ထွက်လာသည်။

"အခုရောက်ရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ဟာဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်ကလဲ ရုပ်မြင် သံကြားမှ တစ်ဆင့် သူတို့ ရဲ့ အယူအဆတွေကို ထုတ်လွှင့် တင်ပြခဲ့ကြပြီးပါပြီ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်ဟာ သေဒဏ်ပေးခြင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့ ရဲ့ အယူအဆတွေကို အချေအတင် အပြန်အလှန် ဆွေးနွေး တင်ပြဖို့ ရောက်ရှိလာကြတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဘက်က ပုဂ္ဂိုလ်က နာမည်ကျော် သတင်းစာပင်တိုင် ဆောင်းပါးရှင် မစ္စရှရူန့်မာတင်၊ 'သေဒဏ်ပေးခြင်းပြစ်မှု' ဆိုတဲ့ နာမည်ကျော် စာအုပ်ကိုရေးခဲ့တဲ့ စာရေးဆရာမလဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဟောဒီက ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ မစ္စတာစတီဖင်ပတ်တာဆင် ဖြစ်ပါတယ်။ မစ္စတာပက်တာဆင်ဟာ အများ သိပြီးတဲ့ အတိုင်း 'သတင်းစုံ' သတင်းမဂ္ဂဇင်းကြီးရဲ့ တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာချုပ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ဆက်လက်ထားရှိရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက် ထောက်ခံရေးသားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါပဲ"

သတင်းကြေညာသူက မစ္စတာပက်တာဆင်ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လိုက်ပြီး ...

"အခုအချိန်ကစပြီး ဆွေးနွေးခန်း စတင်ပါတော့မယ်။ မစ္စတာပက်တာဆင်ကပဲ စတင်ဆွေး နွေးစေလိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့

နိုင်ငံမှာ သေဒဏ်ပေးခြင်းဟာ တရားခံတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အများပြည်သူအတွင်းမှာ မကျေနပ်မှုတွေ အများ အပြား ရှိခဲ့တယ်ဆိုတာကို မစ္စတာပက်တာဆင် အသိပါပဲ။ အဲဒီတော့ အခုအချိန်မှာ မစ္စတာပက်တာဆင်ရဲ့ အယူအဆက ဘယ်လိုရှိနေပါသလဲ သေဒဏ်ပေးခြင်းဟာ တရားနည်းလမ်းကျတဲ့ တရားဥပဒေဆိုင်ရာ လုပ်ရပ်တစ်ခုလို့ ထင်မြင်ယူဆနေတုန်းပဲ ရှိပါ သေးသလား။"

ပက်တာဆင်က ကိုယ်ကို အနည်းငယ်ရှေ့သို့ကိုင်ကာ တည်ငြိမ်ပြတ်သားစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်ပါတယ်၊ လုံးဝတရားမျှတမှု ရှိတယ်လို့ ယုံကြည်နေဆဲပါပဲ"

သတင်းကြေညာသူက တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ...

"ကဲ .. မစ္စရှရွန်မာတင်ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကိုလဲ ကြားပါရစေဦး။"

မစ္စရှရွန်မာတင်က ကုလားထိုင်ကို မသိမသာရွေ့ကာ မေးခွန်းမေးသူဘက်သို့ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ ။

သူမသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ နှိမ်းနယ်နေသည် ။
လွန်ခဲ့သောတစ်လလုံးလုံး တစ်နေ့မှ အားလပ်ချိန်မရှိဘဲ
(၂၄)နာရီအပြည့် အလုပ်များ နေခဲ့သည် ။
အထက်လွှတ်တော်အမတ်များ ၊ အောက်လွှတ်တော်အမတ်များ ၊
တရားသူကြီးများ ၊ လူမှုရေးခေါင်းဆောင်များ နှင့်
တွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ရသည် ။ တက္ကသိုလ်နှင့် ကောလိပ်များ ၊
အမျိုးသမီးအသင်းအဖွဲ့များ တွင် ဟောပြောပွဲများ ပြုလုပ်ခဲ့ရသည် ။
သူမသည် ကြိုးမိန့်ကျတရားခံ ရိုနယ်သွမ်မဆင်အား သေဒဏ်မှ
ခွင့်လွှတ်ရန်ကိစ္စကို ကွန်နက်တီကပ်ပြည် နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထံသို့
မေတ္တာရပ်ခံကြရန် အဆိုပါပုဂ္ဂိုလ်များအား အလေးအနက်

တိုက်တွန်းနှိုးဆော်ခဲ့သည် ။ သူမ၏ ကြိုးပမ်းချက်သည်
မျှော်လင့်တာထက် အောင်မြင်ခဲ့သည် ။ အားလုံးကပင် သူမ၏
အဆိုပြုချက်ကို တစ်ခဲနက် ထောက်ခံအားပေးခဲ့ကြသည် ။ ထို့ကြောင့်
လည်း ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစ္စက်ဂရင်းအနေဖြင့် ဤကိစ္စကို
မလွဲမသွေ ပြန်လည် စဉ်းစားကောင်း စဉ်းစားလိမ့်မည်ဟု
မစ္စရှရွန်မာတင်က ကျိန်းသေပေါက် တွက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။
သူမသည် ပြန်ပြောမည့် စကားကို ကြိုးစားပြီး ရွေးချယ်နေရသည် ။

"ကျွန်မထင်တာကတော့၊ ကျွန်မ ယုံကြည်တာကတော့ ... ကျွန်မတို့
တစ်တွေဟာ ကျွန်မတို့ နိုင်ငံဟာ အမှောင်ခေတ်၊ အရိုင်းခေတ်ထဲကို
ခြေလှမ်းကျဲကျဲနဲ့ နောက်ပြန်ဆုတ်သွားပြီလို့ ယုံကြည်ပါတယ်"

ပြီးတော့ သူမ ဘေးမှ သတင်းစာကို ကိုင်မြှောက်လိုက်ရင်း ...

"ဒီနေ့မနက်ထုတ် သတင်းစာကိုပဲ ကြည့်ကြပါ၊
သတင်းခေါင်းစဉ်တွေကို သေသေချာချာ လေ့လာ ကြည့်ကြပါ၊
အားလုံးလိုလို သွေးတောင်းနေတဲ့ ခေါင်းစဉ်တွေချည်းပါပဲ"

သူမသည် သတင်းစာကို ကမန်းကတန်း လှန်လှောရင်း
ဆက်ပြောသည် ။

"ကွန်နက်တီကပ်ပြည်နယ်က လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ဖြင့်
သေဒဏ်ပေးတော့မည်တဲ့ ၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခုက
ဆယ့်ကိုးနှစ်သားကလေး ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ သေရတော့မည်၊ ပြီးတော့
နောက်တစ်ခု ကြိုးမိန့်ကျ လူသတ်တရားခံက အပြစ်မရှိကြောင်း
ကန့်ကွက်တဲ့ ၊ အားလုံး ဒီသဘောချည်းတွေပါပဲ၊ ဒီထက်အရိုင်းဆန်တဲ့
သတင်းရှိပါဦးမလား"

သူမက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ပြီး စိတ်ကို ချုပ်တည်းထားလိုက်သည် ။

စတီဖင်ပက်တာဆင်က
ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်သည်။

သူမ၏

မျက်နှာကို

ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ကြိုးမိန့်ကျတရားခံ သွမ်မဆင်၏
အယူခံကို လုံးဝပယ်ချလိုက်ကြောင်း တိုင်းသိပြည်သိ
ကြေညာရန်အတွက် သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလုပ်ဖို့
အစည်းအဝေးခေါ်ထားကြောင်း ယခုပင် သိကြရသည်။ သည်
အကြောင်းသိရတော့ မစ္စရှူရန်မာတင်အနေဖြင့် အကြီးအကျယ်
စိတ်ထိခိုက်သွားမိသည်။ ။ ထိုင်နေရင်းမှ ရုတ်တရက်
မူးလဲသွားတော့မလောက်ပင် ခံစားရမိသည်။

သည် လိုမှန်း အစောကတည်းက ကြိုတင်သိရှိခဲ့လျှင် ယခုကဲ့သို့
ရုပ်မြင်သံကြားဆွေးနွေးခန်းကို လုံးဝပြုလုပ်မည်မဟုတ်။ ယခုတော့
ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မိမိ၏ လုပ်ရပ်ကို
လုံးဝအဓိပ္ပာယ်မရှိသလို ချေဖျက်လိုက်ပြီ။ သည် အတိုင်းသာဆိုလျှင်
စတီဖင်ပက်တာဆင်လည်း ယခု ဆွေးနွေးပွဲသို့ လုံးဝ
လာရောက်ဆွေးနွေးမည် မဟုတ်သည် မှာ သေချာသည်။

သူ့အနေဖြင့် ချေပပြောဆိုစရာတော့ ရှိကောင်းရှိပေဦးမည်။

"အခုလို အနိဋ္ဌာရုံဖြစ်ရပ်တွေကို ဆင်ခြင်တုံတရားရှိတဲ့
လူသားတိုင်း ရွံရှာမုန်းတီးကြလိမ့်မည်လို့ ကျွန်တော် အကြွင်းမဲ့
ယုံကြည်ပါတယ်"

စတီဖင်ပက်တာဆင်က သူ၏ ယူဆချက်ကို ဆက်လက်တင်ပြသည်

။

"ဒါကြောင့် မို့ တရားခံတစ်ယောက်ကို သေဒဏ်အပြစ်ပေးတာကိုလဲ

စဉ်းစားဉာဏ်ရှိတဲ့ လူသားတိုင်းက ဘယ်လိုမှ လက်ခံနိုင်စရာမရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအမှုကို အချိန်အကြာကြီးဆွဲပြီး အသက်ညှာဆုံး စဉ်းစားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ အထူးသတိပြုစေချင်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အခုချမှတ်လိုက်တဲ့ သေဒဏ်စီရင်ချက်ဟာ မိုးပေါ်ကကျလာတဲ့ စီရင်ချက်မဟုတ်ပါဘူး။ ဥပဒေအရ တကယ်လိုအပ်လို့ တရားမျှတစွာနဲ့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ စီရင်ချက်ပဲဖြစ်ပါတယ်။"

ဤတွင် တွမ်ဘရိုကောက ကြားဖြတ်၍ ခပ်မြန်မြန်ကလေး မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်က အချက်တစ်ချက်ကို မေးချင်ပါတယ်။ တရားခံ ရိုနယ်သွမ်မဆင်ဟာ အမှုကျူးလွန်ချိန်က အသက်(၁၇)နှစ်ပြည့်ရုံကလေးသာ ရှိသေးတဲ့ အတွက် အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ လူတစ်ယောက် ခံစားရမယ့်ပြစ်ဒဏ်ကို မှီရုံကလေးသာရှိသေးတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိနေပါတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီအချက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်တယ်လို့ မစ္စတာပက်တာဆင်အနေနဲ့ ယုံကြည်ပါသလား။"

"လူကြီးမင်းသိတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်က အသတ်ခံရသူရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မို့ သွမ်မဆင်အမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော့်အနေနဲ့ဘယ်လိုမှ ထင်မြင်ချက် မပေးလို့ ပါဘူး။ ထင်မြင်ချက်ပေးဖို့ လဲ လုံးဝ မသင့်လျော်ပါဘူးလို့ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်။"

"ဟုတ်ပါတယ် ... မစ္စတာပက်တာဆင်၊ မစ္စတာပက်တာဆင်ရဲ့ အခြေအနေကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

မစ္စတာပက်တာဆင်ဟာ

ဒီပြဿနာနဲ့

ပတ်သက်ပြီး

နှစ်ပေါင်းတော်တော် ကြာကတည်းက..."

သူက ခေတ္တရပ်နေပြီးမှ လေအေးအေးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ ။

"မစ္စတာပက်တာဆင်ရဲ့ ဇနီးကို ရိုနယ်သွမ်မဆင် မသတ်ခင် နှစ်ပေါင်း တော်တော်ကြာကြာက တည်းက အခိုင်အမာရပ်တည်ပြီး အရေးဆိုလာခဲ့တာကို လူတိုင်းသိပါတယ်"

"မစ္စတာပက်တာဆင်ရဲ့ ဇနီးကို ရိုနယ်သွမ်မဆင် မသတ်ခင် ..."

သည် စကားကြားလိုက်ရတော့ ပက်တာဆင်၏ ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲခံစားလိုက်ရသည် ။ သူ့စိတ်အာရုံသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ခွဲကျော်ကာလဆီသို့ ပြန်ရောက်သွားသည်။ ။

လူသတ်သမားသည် သူတို့ အိမ်ထဲသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက် လာပြီး သူ့ဇနီး နီနာအား လည် ပင်းကို ပဝါနှင့် စည်း၍ ရက်ရက်စက်စက် သတ်သွားခဲ့သောဖြစ်ရပ်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင် လာမိသည်။ ။

ပက်တာဆင်သည် အတိတ်ကာလသို့ လွင့်မျောသွားသော စိတ်အာရုံကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းကာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ မျက်နှာမူလိုက်ပြီးနောက် ...

"တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံမှာ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခြင်းကို လုံးဝပယ်ဖျက်ပစ်တဲ့ အခြေအနေအထိ မလွဲမသွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူကြီးမင်းစောစောက ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း ကျွန်တော့်မိန်းမရဲ့ အသေဆိုးနဲ့ သေဆုံးမှုမပေါ်ပေါက်ခင် အစောကြီးကတည်းကပင်

ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခိုင်မာတဲ့ ခံယူချက်တစ်ရပ် ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါက တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဟာ လူသားတိုင်းရဲ့ မွေးရာပါလူ့အခွင့်အရေးဖြစ်တဲ့ စိုးရိမ်ကြောင့် ကြ စိတ်ကင်းမဲ့စွာနဲ့ သွားလာနေထိုင်ခွင့်၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ လုံခြုံစိတ်ချစွာ နေထိုင်နိုင်ခွင့်ရရှိနိုင်ဖို့ အတွက်ဆိုရင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူတွေကို ရပ်တန်းကရပ်သွားအောင် လုပ်ကိုလုပ်ရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို သူတို့ ကို ရပ်တန်းကရပ်သွားအောင် လုပ်ဖို့ ဆိုတာကလည်း သူတို့ ကြောင့် ဒုက္ခ ရောက်ကြရတဲ့ အပြစ်မဲ့သူတွေ ခံစားကြရသလို သူတို့ ကိုလည်း အလားတူ ခံစားရအောင် ပြစ်ဒဏ် ခတ်ဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက် ပထမဆုံး သေဒဏ်ပေးခဲ့ပြီးတဲ့ အချိန်ကစပြီး တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ လူသတ်မှုတွေ သိသိသာသာကြီး လျော့နည်းသွားတာ တွေ့ရပါတယ် ဒီအချက်ဟာ သေဒဏ်ပေးဖို့ လိုအပ်ကြောင်း ခိုင်လုံတဲ့ သက်သေသာဓကပဲ ဖြစ်ပါတယ်။"

မစ္စရှန္နန်မာတင်က ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ကိုင်ရင်း ...

"မစ္စတာပက်တာဆင်ပြောသွားတာ ကျိုးကြောင်း ညီညွတ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်မ တစ်ခု မေးချင်တာက ကနေကျူးလွန်နေကြတဲ့ လူသတ်မှုတွေအနက်က (၄၅)ရာခိုင်နှုန်းဟာ အသက်(၂၅) နှစ်အောက် လူငယ်တွေက ကျူးလွန်နေတယ်ဆိုတာနဲ့ အဲဒီလူငယ်တွေရဲ့ မိသားစုအခြေအနေဟာ သာယာချမ်းမြေ့မှုမရှိကြလို့ ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကိုရော မစ္စတာပက်တာဆင်အနေနဲ့ သတိပြုမိပါရဲ့ လား။"

ဘီလ်မိုး ဟိုတယ်၊ အခန်း(၉၃၂)ထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်ကာ

ရပ်မြင်သံကြားကြည့်နေသူ သည် စတီဖင်ပက်တာဆင်ထံမှ
မျက်နှာလွှဲကာ မစ္စရှရွန်မာတင်အား စူးစူးစိုက်စိုက် အကဲခတ်
ကြည့်ရှုနေသည် ။ သည် အမျိုးသမီးသည် ပက်တာဆင်
အရူးအမူးချစ်နေသော စာရေးဆရာမ ဖြစ်သည် ။

သူမသည် သူမိန်းမနှင့် လုံးဝမတူ။

သူမက အရပ်ရှည်သည် ။

အားကစားမယ် တစ်ယောက်လို ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် တောင့်သည်

။

သူမိန်းမကတော့ သေးသေးကျစ်ကျစ် ကလေးရယ်။ နဖူးနှင့်
နားရွက်ကို ဆံပင်များ အုပ်နေကာ ကစားစရာအရပ်ကလေးနှင့် သာ
တူနေသည် ။

မစ္စရှရွန်မာတင်၏ မျက်လုံးတွေကို မြင်ရတော့
လွန်ခဲ့သောနွေရာသီက အပန်းဖြေ ထွက်ခဲ့သော ကမ်းခြေမှ
ပင်လယ်ပြာပြာကို သတိရမိသည် ။

သူက စိမ်းပြာရောင်ကို အလွန်နှစ်သက်သည် ။

စိမ်းပြာရောင် မျက်လုံးပိုင်ရှင်ဆိုလျှင်လည်း အလွန်သဘောကျသည်

။

ဒါနဲ့ စောစောက ပက်တာဆင်က ဘာတွေပြောသွားပါလိမ့်။ အို ...
ဟုတ်ပြီ။ သူက လူသတ် သမားတွေကို မုန်းတီးပြီး
အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ အသားလွတ် အသတ်ခံရသူတွေအတွက်
ကရုဏာ သက်မိကြောင်း သဘောမျိုးပြောသွားသည် ။

"အပြစ်မဲ့ အသတ်ခံသွားရသူတွေအတွက် ... ကျွန်မအနေနဲ့ လဲ

ကရုဏာ သက်မိပါတယ်"

မစ္စရှုရွန်မာတင်က ဆက်လက် ဆွေးနွေးသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ ... သူတို့ ပြဿနာက ဒီလိုမလုပ်ရင် ဟိုလိုလုပ်ဆိုလို့ ရတဲ့ ပြဿနာမျိုး မဟုတ်ပါ ဘူး၊ အမှန်ကတော့ ရိုနယ်သွမ်မဆင်အတွက် အထိုက်တန်ဆုံး ပြစ်ဒဏ်ဟာ တစ်သက်တစ်ကျွန်းပေး ခြင်းသာ ဖြစ်သင့်ပါတယ်။ မစ္စတာပက်တာဆင်လို မေတ္တာတရားကြီးမားတဲ့ ၊ လူ့ဘဝလူ့အသက်ကို အလွန်တန်ဖိုးထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေနဲ့ ဘုရားသခင်ရဲ့ မျက်နှာတော်ကို ထောက်ထားသင့်ပါ တယ်"

သူတို့ ၏ အချေအတင် ဆွေးနွေးခန်းမှာ လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က ပထမအကြိမ် ဆွေးနွေး ခဲ့ကြသည့် အတိုင်းပင် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်စုံတစ်ရာ မချနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ ။

နောက်ဆုံး တွမ်ဘရိုကောက ပြောလိုက်သည်။ ။

"ကိုင်း၊ အချိန်ကလဲ စေ့ခါနီးပါပြီ၊ အဲသည် တော့ ... အချုပ်သဘောနဲ့ မစ္စတာပက်တာဆင်ကို မေးချင်တာကတော့၊ အခုလို .. နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှာ လူထုဆန္ဒပြပွဲတွေ၊ ထောင်တွင်းအုံကြွမှုတွေ၊ ကျောင်းသားထုတောင်းဆိုမှုတွေ ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ အထဲက သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ဆက်လက်ပြုလုပ်ခဲ့ ရင် ... သည် လုပ်ရပ်ဟာ တရားမျှတမှုရှိတယ်လို့ မစ္စတာပက်တာဆင်က ယူဆပါသလား"

"ကျွန်တော်က လူသားတိုင်းရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို ယုံကြည်တယ်၊ လူသားတိုင်းရဲ့ တာဝန် ကိုယုံကြည်တယ်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ တာဝန်နဲ့ လူသားအခွင့်အရေး ကာကွယ်ခွင့်ကိုလဲ ယုံကြည်တယ်၊ ပြီးတော့ ... နိုင်ငံတော်အစိုးရအနေနဲ့ နိုင်ငံသားတိုင်းရဲ့ အခွင့်အရေးကို ကာကွယ်ပိုင်ခွင့်ရှိတယ်ဆို တာကိုလဲ ယုံကြည်ပါတယ်"

တွမ်ဘရီကောက မစ္စမာတင်ဘက်သို့လှည့်ရင်း...

"မစ္စရှရွန်မာတင်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကိုလဲ ကြားပါရစေဦး"

"ကျွန်မကတော့ သေဒဏ်ပေးခြင်းဟာ လုံးဝ အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး၊ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်တဲ့ ဓလေ့ ထုံးစံတစ်ခုလို့ ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ လူသားတွေအနေနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာ လုံခြုံစိတ်ချစွာ နေထိုင်နိုင်ရေးအတွက် တရားဥပဒေမျိုးဖောက်သူတွေကို ထိုက်သင့်တဲ့ အပြစ်ဒဏ် ပေးရမယ်ဆိုတာ ကို ကျွန်မအနေနဲ့ အကြွင်းမဲ့ယုံကြည်ပါတယ်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ အဲသည် လူတွေကို ကလဲ့စားချေ ဒဏ်ခတ်ခြင်းမျိုး မဖြစ်စေဘဲ ကိုယ်ကျင့်တရား ပြုပြင်ပေးခြင်းမျိုးနဲ့ စာရိတ္တပြုပြင်ရေး အကျဉ်း ထောင်တွေမှာ သူတို့ အရည်အချင်းအလိုက် သင့်တော်ရာလုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ခိုင်းရမယ်ဆိုတာကိုလဲ ကျွန်မအနေနဲ့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်ပါတယ်။ လိုရင်းကိုပြောရရင် လူသားတိုင်းဟာ မိမိအသက်ကို မိမိ မြတ်နိုးကြသူတွေချည်းပါပဲ။ အသက်ရှည် ရပ်တည်ရေးဟာ လူသားတိုင်းရဲ့ အဓိကဆန္ဒကြီး ဖြစ်ပါ တယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်လုံးရဲ့ ပင်မရည်မှန်းချက်လဲ ဖြစ်ပါတယ်"

"အခုလို အချိန်ကုန်ခံပြီး... ကျွန်တော့်တို့ ရဲ့ ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်မှာ လာရောက်ဆွေးနွေး ကြတဲ့ အတွက် မစ္စရှရွန်မာတင်ရဲ့ မစ္စတာစတီဖင်ပက်တာဆင်တို့ ကို အထူးကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြော ကြားရင်းသည် အစီအစဉ်ကိုသည် တွင် ပဲ နိဂုံးချုပ်ပါတယ် ခင်ဗျား"

ဘီလ်မိုး ဟိုတယ်၊ အခန်း (၉၃၂)ထဲရှိ ရုပ်မြင်သံကြားစက် ပိတ်သွားသည် ။

ရင်အုပ်ကားကား၊ ဗလကောင်းကောင်း နှင့် လူသည်
မလှုပ်မယှက်ထိုင်ကာ ရုပ်မြင်သံကြား စက်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ ။

သူသည် သူ၏ စီမံကိန်းကို ပြန်လည် သုံးသပ်ကြည့်သည်။ ။

သူ့စီမံကိန်းသည် ဗဟိုဘူတာရုံကြီးရှိ လျှို့ဝှက်အခန်းထဲတွင်
အဝတ်သေတ္တာနှင့် ဓာတ်ပုံများ ကို ဂုဏ်ထားခဲ့ရာမှ စတင်ခဲ့ပြီး၊
စတီဗင်ပက်တာဆင်၏ သားငယ်နီးလ်အား ယနေ့ည၌ ဘူတာကြီး
သို့ခေါ်သွားခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်မည်ဖြစ်သည်။ ။

သို့သော်... အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်မည်
ပြောင်းလဲသွားသောကြောင့် သူ့အနေဖြင့် အရေး ပေါ်
ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အလျင်အမြန် ချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ။

ရှုချက်မာတင်သည် ယနေ့ညနေတွင် ပက်တာဆင်၏ အိမ်သို့သွားရန်
စီစဉ်ထားသည်။ ။ ပက်တာ ဆင် အလုပ်မှ ပြန်လည်သည် အထိ သူမက
နီးလ်အား စောင့်ရှောက်ထားမည်။

ထို့ကြောင့် သူမကိုလည်း မလွဲမရှောင်သာဘဲ အပြတ်ရှင်းပစ်ရန်
သူကအရေးပေါ်ဆုံးဖြတ် လိုက်ရတော့သည်။ ။

သို့သော် ... သူ့စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျ ဖြစ်နေမိသည်။ ။

သူကလေးက အလွန်လှသည်။ ။

သူမ၏ မျက်လုံးများက ဆွဲဆောင်မှုရှိ၍ ညှို့အား
အလွန်ကောင်းသည်။ ။

သူသည် သူမ၏ ရေပြာရောင် မျက်လုံး ဝိုင်းဝိုင်းကြီးများကို
မြင်ယောင်လာသည်။ ။ သူ့အား သူမ အနီးသို့လာရန် ဖိတ်ခေါ်နေသလား
ထင်ရသည်။ ။

သူမက သူ့ကို ချစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင်တော့ ဘာမှ ပြဿနာဖြစ်စရာမရှိ။
မချစ်နိုင်ဘူးဆိုလျှင် တော့ အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်ရုံမှ တစ်ပါး
အခြားနည်းလမ်းမရှိတော့။

သူမအား ကလေးနှင့် အတူ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မနက်တွင် ဗဟိုဘူတာရုံရှိ
လျှို့ဝှက်ခန်းထဲတွင် ပိတ် လှောင်သောခတ်ထားမည်။

ထို့နောက် (၁၁)နာရီခွဲတွင် ဗုံးပေါက်ကွဲသောအခါ သူမလည်း
အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

(၂)

နှစ်ယောက်သား ရုပ်မြင်သံကြားစတူဒီယိုထဲမှ ထွက်ကာ ခပ်ခွာခွာ
လျှောက်လာခဲ့ကြသည် ။ ရှုရှုန်က သက္ကလတ်အပေါ်အင်္ကျီကို
ပန်းပေါ်တွင် လွှမ်းခြုံထားသည် ။ ခြေလက်တွေလည်း
အေးစက်နေသည် ။ လက်အိတ်ကို ဆွဲတင်လိုက်သည် ။ သူမ၏
ဘယ်ဘက်လက်သူကြွယ်တွင် ဝတ်ထားသော ကြောင်လက်စွပ်ကို
သတိပြုမိသည် ။ ယင်းလက်စွပ်မှာ ပက်တာဆင်က
ခရစ်စမတ်လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးထားသော လက်စွပ်ဖြစ်သည် ။

ပက်တာဆင်က ရှုရှုန်၏ ရှေ့မှ ကျော်တက်ကာ တံခါးမကြီးကို
ဖွင့်ပေးသည် ။

နှစ်ယောက်သား လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာကြသည် ။

နံနက်ခင်းလေပြင်းက တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသည် ။

နှင်းငွေ့များက သူတို့ ၏ မျက်နှာပေါ်သို့ လာဟပ်ကြသည် ။

"ငါ ကားတစ်စီး ငှားလိုက်မယ်" ပက်တာဆင်က ပြောလိုက်သည် ။

"နေပါစေ ... ကျွန်မ လမ်းလျှောက်ပြန်မယ်"

"ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... မင်း တော်တော်ပင်ပန်းနေပြီ"

"ရပါတယ် ... ဒါမှ ကျွန်မခေါင်းထဲ ကျပ်ခဲနေတာတွေ

ရှင်းသွားမယ်၊ ဒါနဲ့ ... စတီးဖ် ... ရှင်က တော်တော် ခေါင်းမာတာပဲနော်၊ ဒီလောက်တောင်မှ ..."

"ဒီအကြောင်း မပြောပါနဲ့ တော့ကွယ်"

"ကျွန်မကတော့ ပြောချင်တယ်၊ ပြောလဲ ပြောသင့်တယ်လို့ ထင် ..."

"ပြောချင်ရင်လဲ အခုမပြောပါနဲ့ ၊ နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့၊ လောလောဆယ် မင်းအိမ်ပြန်ပြီး အနားယူလိုက်ပါလား၊ အဲဒါ ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်"

"မဖြစ်ဘူး ... ကျွန်မ ဆောင်းပါးပြီးအောင် ရေးရဦးမယ်"

"ရေးတာလဲ ရေးတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... အိပ်ရေးဝအောင်တော့ နည်းနည်း အိပ်ပစ်လိုက်ပါဦး၊ ညနေ ခြောက်နာရီ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကျတော့ ငါ့အိမ်ကို သွားဖြစ်အောင်သွားပါ"

"မသေချာဘူးထင်တယ်... စတီးဖ်"

"သေချာပါတယ်၊ သေချာအောင်လုပ်ပါ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုရင် တို့ နှစ်ယောက် မတွေ့ရတာ သုံးပတ် တောင် ရှိသွားပြီ မဟုတ်လား။ လပ်ဖ်တို့ လင်မယားက သူတို့ ရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်လည်ပွဲအတွက် အပြင် ထွက်ကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ... သည် နေ့ည ငါ့အိမ်မှာ မင်းနဲ့ နီးလ်တို့ နှစ်ယောက် ရှိနေစေချင်တယ်၊ အလုပ်ပြီးရင်ပြီးချင်း ငါပြန်လာခဲ့မယ်...ဟုတ်လား"

အနီးရှိ 'ရော့ခ်ဖဲလားစင်တာ' အဆောက်အအုံကြီးထဲသို့ တဖွဲဖွဲဝင်သွားကြသော လူထုပရိသတ်ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ပက်တာဆင်က ရှုချိန်၏ ပါးနှစ်ဖက်ကို လက်ဝါးနှင့် အုပ်ကာ မျက်နှာကို မော့ယူလိုက်သည် ။ ညှိုးငယ်နွမ်းလျသော မျက်နှာ။

ပက်တာဆင်က ခံစားချက်အပြည့်ဖြင့် ...

"မင်းကို ငါသိပ်ချစ်ပါတယ်... အချစ်ရယ်၊ မင်းအသိပါပဲ၊ တို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြာသွားပြီ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်ကွယ်"

"ဒါပေမဲ့ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အမြင်ချင်း မတူကြဘူး စတီးဖ်၊ အဲဒီတော့..."

ပက်တာဆင်က စကားဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ ကုန်း၍ နမ်းသည် ။
ရှုချိန်က စိတ်မပါသလို နှုတ်ခမ်းကို စေ့ထားသည် ။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး မာတောင့်နေသလို တွေ့ထိခံစားရသည် ။

ပက်တာဆင်က နောက်သို့ပြန်ဆုတ်ပြီး သူတို့ ဘေးမှ ဖြတ်မောင်းသွားသော အငှားကားကို ရုတ်တရက် လက်မြှောက်ကာ တားလိုက်သည် ။ ကားကလေးသည် လမ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်သွားသောအခါ ပက်တာဆင်က ရှုချိန်အတွက် တံခါးဖွင့်ပေးသည် ။

သူက တံခါးပြန်ပိတ်ရင်း...

"ဒီည ဆက်ဆက် ဆုံကြရအောင်နော်"

ရှုချိန်က အသာအယာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။

အငှားကားကလေးသည် လမ်းကွေ့ကိုချိုးဝင်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည် အထိ ပက်တာဆင်က ရပ်ကြည့်နေသည် ။
ပြီးတော့မှ အနောက်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည် ။

သူသည် မနက်ခြောက်နာရီခွဲတွင် ရပ်မြင်သံကြား စတူဒီယိုသို့

အချိန်မီ ရောက်နိုင်ရန်အတွက် ညတုန်းက ဇိုသမ်ဟိုတယ်တွင် တစ်ညအိပ်ခဲ့ရသည်။ ။

မိုးလင်းတော့ သူ့သားကလေး နီးလ်ထံ ဖုန်းဆက်ရန် စိတ်စောနေခဲ့သည်။ ။

သူအိမ်မှ အပြင်ထွက်ရတိုင်း သားငယ်အတွက် အမြဲတမ်း နောက်ဆံတင်းခဲ့ရသည်။ ။ ကလေးက ယခုတိုင် အိပ်မက်ဆိုးများ မက်နေတုန်း ရှိသေးသည်။ ။ ယင်းသို့ မက်တိုင်း မက်တိုင်းတွင် လည်း ရင်ကျပ်ရောဂါဖြင့် အသက်ရှူကျပ်ပြီး အိပ်ရာမှ သွေးရှူးသွေးတန်း နိုးလာတတ်သည် ချည်းပင်။ ။ ထိုအခါမျိုးတွင် မစ္စက်လပ်ဖ်က ဆရာဝန်ကို အပြေးအလွှား လှမ်းခေါ်ရသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ ဝေဒနာက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပျောက်ကင်းသွားသည် ဟူ၍ မရှိ။

အချိန်တန်လျှင် အချိန်မှန် ပြန်ဖောက် လာတတ်သည် ချည်းပင်။

လွန်ခဲ့သော ဆောင်းတွင်းတုန်းကဆိုလျှင် အခြေအနေ ပိုဆိုးသည်။ ။ နွေဦးပေါက်လျှင်တော့ ကလေး အခြေအနေ ပိုကောင်းလာလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသည်။ ။

ပက်တာဆင်သည် သူ့သားငယ်အကြောင်းကို တွေးရင်း လမ်းထောင့်သို့ ရောက်လာသည်။ ။ သူသည် မြောက်ဘက်သို့ ပြန်ကွေ့လိုက်သည်။ ။

သူ့စိတ်အာရုံသည် ရုရွန်ဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ။

သူနှင့် ရုရွန်တို့ တွေ့ဆုံ ရင်းနှီးခဲ့ကြသည် မှာ ခြောက်လခန့်ပင် ရှိခဲ့ပြီ။

ပထမဆုံး စတင် ချိန်းတွေ့ကြသည့် နေ့က သူသည် ရုရွန်အား

သူမ၏ အခန်းတွင် သွားခေါ်သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဗဟိုပန်းခြံကြီးထဲမှ ဖြတ်လျှောက်ကာ တာဗန်ဟိုတယ်သို့ လာခဲ့ကြသည် ။ ရာသီက နွေနှောင်းရာသီ၊ အချိန်က ညနေဆည်းဆာချိန်။

"သာယာလိုက်တာနော်၊ ကျွန်မတော့ နွေရာသီကို သိပ်ပြီး ငြီးငွေ့တာပဲ စတီးဖ်"

နှစ်ယောက်သား စကားမဆက်ဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ဆက်လက် လျှောက်လာခဲ့ကြသည် ။ ပက်တာဆင်က ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်ရင်း ရှုရှု၏ အမူအရာနှင့် လှုပ်ရှားမှုများကို အကဲခတ်လာသည် ။

သူမ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကလေးက လုံးတန်ရပ်တန် ကြော့ရှင်းလှပနေသည် ။ ဇော်ဂျီရောင်နှင့် ရွှေရောင်ပြေးနေသော ဝတ်စုံကလည်း သူမ၏ ဆံပင်အရောင် နှင့် ပန်တင့်လှသည် ။

လေညင်းတစ်ချက် ဝှေ့လိုက်သောအခါ သစ်ရွက်ကလေးတွေ ဝေ့ဝဲကျလာ ကြသည် ။

ဆည်းဆာနေရောင်သည် နွေနှောင်းကလာ၏ အပြာရင့်ရောင် မိုးကောင်းကင်၏ အလှကို ဖြည့်စွက်ပေးနေသလို ထင်ရသည် ။

"ကျွန်မတော့ ခုလိုညမျိုးဆိုရင် ကင်မီလော့ ပြဇာတ်ထဲက ဟိုသီချင်းလေးကို အမြဲတမ်း သတိ ရမိတယ်"

ရှုရှုက တစ်ကိုယ်တည်း ပြောသလို စတင်ပြောလိုက်သည် ။

"ဟိုသီချင်းလေ... ရှင်မမှတ်မိဘူးလား... ‘မောင့်ကိုသာ မေခွဲခွာရမယ်ဆိုရင်’ဆိုတဲ့ သီချင်းလေ"

သူမက လေသံကလေးဖြင့် ညည်း၍ ဆိုလိုက်သည် ။

"နွေနှောင်းရာသီ ရောက်ခဲ့ပြီကွယ်... မေကတော့ ဘာမှ မသိတယ်... မောင့်ကိုပဲ အမြဲခင်တွယ် ... မောင့်ရုပ်သွင်က ငွေစင်လိုပုလဲလို အမြဲပဲကြည်စင်တယ်... နွေနှောင်းကာလမှာ ဆုံခဲ့ကြတဲ့ မောင်တို့ မေတို့ အဖြစ်တွေ တစ်သက်မမေ့တိုင်ပေ သို့ပေမဲ့ မေကတော့ နွေနှောင်းကာလနဲ့ အတူ ပြောင်းလဲ ရတော့မယ်... အချစ်ရေ"

သူမ၏ အသံက အေးအေးကလေးနှင့် အလွန် ကြည်လင်ပြတ်သားသည်။

မောင့်ကိုသာ မေခွဲခွာရမယ်ဆိုရင်...

သည် အချိန်၊ သည် ကာလ၊ သည် ခဏမှ စတင်၍ သူက သူမကို စွဲချစ်ခဲ့မိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က နှစ်ယောက်သား အလွန်ပျော်ရွှင် ကြည်နူးခဲ့ကြရသည်။ ညနေစာစားရင်း စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြောကြသည်။ တခြားလူတွေ စားပွဲမှ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ လူသစ်တွေ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ သို့ပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်မိကြ။ တစ်လောကလုံးတွင် သူတို့ နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေသလိုပင် မှတ်ထင်နေခဲ့ကြသည်။

နှစ်ယောက်သား ပြောကြသည့် စကားတွေကလည်း ရောက်တတ်ရာရာ စုံလှသည်။

ရှုရှုနီက သူမ၏ မိသားစုအကြောင်းကို ပြောပြသည်။

သူမ၏ ဖခင်မှာ ရေနံကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုမှ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သည်။ သူမနှင့် သူမ၏ ညီမနှစ်ယောက်တို့ ကို နိုင်ငံခြားတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

ယခုတော့ ညီမနှစ်ယောက်စလုံး အိမ်ထောင်သည် များ ဖြစ်နေကြပြီး သူမကတော့ ယခုအချိန်အထိ ကြင်ဖော်ခဲ့ကာ အပျိုကြီးဘဝနှင့် ပင် ရှိနေသေးသည်။ ။

"မင်းက အခုအချိန်အထိ ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ထောင်ဖက် မရွေးသေးတာလဲ"

ပက်တာဆင်က တဲ့ တိုးကြီးပင် မေးလိုက်မိသည်။ ။

သည် မေးခွန်း၏ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပာယ်မှာ "မင်းအတွက် ဘဝကြင်ဖော် ရှာမတွေ့သေးဘူးလား" ဟူသည့် သဘောပင် ဖြစ်ကြောင်း သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး သဘောပေါက်မိကြသည်။ ။

ယင်းမေးခွန်းကို အမှန်အတိုင်း ဖြေဆိုရလျှင် တကယ်ပင် သူမအဖို့ အခုအချိန်အထိ ဘဝကြင်ဖော် ရှာဖွေမတွေ့သေးပါ။ သူမသည် တက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရ၍ အလုပ်ခွင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည် မှာ ခုနစ်နှစ်ပင်ရှိခဲ့ပြီ။ အလုပ်ခွင်တွင် စိတ်ဝင်စားရင်း ခုနစ်နှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလသည် ကုန်မှန်းမသိကုန် သွားခဲ့သည်။ ။ နေလိုက်ရသည် ဟူ၍ ပင် မထင်မှတ်မိခဲ့။

စားသောက်ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား တိုက်ခန်းသို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ။

တိုက်ခန်းရောက်တော့ အိပ်ရာဝင် ယမကာတစ်ခွက်စီ သောက်ကြသည်။ ။

ပြီးတော့ မီးဖိုဘေးတွင် နှစ်ယောက်သားထိုင်ကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ချစ်ကြည်နူးကြသည်။ ။

ထိုနေ့ညက ပျော်ခဲ့ကြရသည့် ဘဝကို ပက်တာဆင်က ယနေ့တိုင်

မမေ့နိုင်သေး။

နှလုံးသားထဲတွင် ပြက်ပြက်ထင်ထင် စွဲနေဆဲပင် ရှိသေးသည်။ ။

မီးရောင်တွင် ရွှေရောင်ဝင်းနေသော သူမ၏ ဆံပင်၊ လင်းတစ်ဝက်
မှောင်တစ်ဝက် ဆလိုက် ထိုးထားသော သူမ၏ ရှုမဝရုပ်သွင်နှင့်
ရွန်းဝေနေသော အပြုံးပန်းတို့ ကို ယနေ့တိုင် မေ့ပျောက်၍ မရ
နိုင်သေးပေ။ သူက သူမ၏ မျက်နှာကို တစ်မိမိမိမိ ကြည့်နေရင်းမှ
တစ်ကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံးပွေ့ဖက် လိုက်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား
ဖြစ်ပေါ်လာမိသည်။ ။ သို့ပေမဲ့ စိတ်ဆင်ရိုင်းကို ဆင်ခြင်တုံတရား
ချွန်းဖြင့်အုပ်ကာ သူမအား နမ်းရုံသာနမ်းခဲ့မိသည်။ ။

"စနေနေ့ကျတော့ အားတယ်နော်"

သူက ဆက်မမေးဘဲ သူမ၏ အဖြေကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ။

"အားပါတယ်"

"ဒါဆို မနက်အစောကြီး ကိုယ်လာခေါ်မယ် ဟုတ်လား"

ထိုနေ့က ပက်တာဆင်သည် အိမ်သို့ ကားမောင်းပြန်လာရင်း
စန်းပွင့်လာသော သူ့အကြောင်း သူတွေ့ပြီး ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ ။
သူဇနီး သေဆုံးသွားပြီးကတည်းက စိတ်လွင့်ကိုယ်လွင့် ဖြစ်နေခဲ့ရသော
နှစ်နှစ်တာကာလသည် မကြာမီ ကုန်ဆုံးတော့မည်။ သူ၏ နှလုံးသား
ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုသည် မကြာမီ ပြည့်ဝပေတော့မည်။

မောင့်ကိုသာ မေခွဲခွာရမယ်ဆိုရင်...

သူက သီချင်းခေါင်းစဉ်ကို အသံတိတ် ညည်းလိုက်မိသည်။ ။

ကိုယ့်ကို ပစ်ခွာမသွားပါနဲ့ အချစ်ရယ်...

‘သတင်းစုံ’မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ ရောက်တော့ နံနက်
ရှစ်နာရီဆယ်ငါးမိနစ် ရှိပြီ။

တခြားအမှုထမ်းတွေ မရောက်ကြသေး။ သူတို့ က စောစော
ရုံးတက်တတ်ကြသူတွေမဟုတ်။ စင်္ကြံဆောင်တွင် လူသွားလူလာ
ကင်းမဲ့နေသည် ။

ဓာတ်လှေကားမှ လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းကို ခေါင်းညိတ်နှုတ်ဆက်ပြီး
(၃၆)ထပ်ရှိ သူရုံးခန်းသို့ တက်လာခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ အိမ်ကို
ဖုန်းဆက်သည် ။

မစ္စက်လပ်ဖ်က ဖုန်းကို ကိုင်သည် ။

"အို... နီးလ်လား၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ သူ နေကောင်းပါတယ်၊ အခု
သူမနက်စာ စားနေတယ်၊ နီးလ် ... ဒီမှာ မင်းဖေဖေဆီက
ဖုန်းလာနေတယ်"

နီးလ်က စားပွဲမှ ထ လာပြီး ဖုန်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည် ။

"ဟိုင်း... ဖေဖေ၊ ဖေဖေ ဘယ်တော့ အိမ်ပြန်လာမလဲ ဟင်"

"ဖေဖေ ညရှစ်နာရီခွဲတိတိမှာ ပြန်ခဲ့မယ်သား၊ ငါးနာရီမှာ အစည်းအ
ဝေး တက်စရာရှိတယ်၊ ဒါနဲ့ လပ်ဖ်တို့ လင်မယား ရုပ်ရှင်သွားကြမှာ
လား"

"သွားမယ်ထင်တာပဲ"

"ဒါဆို သူတို့ မသွားခင် ခြောက်နာရီလောက်မှ မစ္စရှရန်
ရောက်လာလိမ့်မယ် သား"

"အဲဒါ သားသိပြီးပါပြီ၊ ဖေဖေပဲ ပြောတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ သူနဲ့ အတူ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပြီး ဖေဖေကို စောင့်ပါလား၊ ဖေဖေ တတ်နိုင်သမျှ စောစောပြန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ အဝတ်အစားတွေလဲ နွေးနွေးထွေး ထွေး ဝတ်ထားဦး၊ ရာသီဥတုက သိပ်အေးတယ် သားရဲ့ ၊ ဒီမှာ တော့ အေးလိုက်တာမှ အရိုးကွဲမတတ် ဘဲ၊ အဲဒီမှာ လဲ နှင်းတွေကျနေတာပဲလား"

"သိပ်မကျပါဘူး ဖေဖေ၊ မိုးရိပ်နည်းနည်း ရှိတာလောက်ပေါ့"

"ကောင်းပြီသား၊ ညကျတော့မှ တွေ့ကြမယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ ... ဘိုင်"

ပက်တာဆင်က ဖုန်းကိုပြန်ချပြီး မျက်မှောင်တစ်ချက် ကြုတ်လိုက်သည်။ ။

နီးလ် ကလေးသည် တစ်ချိန်တုန်းက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် မြူးမြူးကြွကြွနေတတ်သော ကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည် ဆိုတာ မယုံလောက်နိုင်စရာ ဖြစ်နေပြီ။

သူ့မေမေ နီနာဆုံးသွားပြီးကတည်းက ကလေး၏ အခြေအနေသည် လုံးဝပြောင်းလဲသွားခဲ့သည် ။ ပက်တာဆင်က သူ့သားကလေးနှင့် ရှုချိန်တို့ ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေစေချင်သည် ။ ရှုချိန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကလေးငယ်၏ ခင်မင်မှုကိုရရှိအောင် သူမတတ်နိုင်သည့် နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သည် ။ သို့ပေမဲ့ ကလေးက ရှုချိန်ခင်သလိုမခင်၊ ခပ်တည်တည် လုပ်နေသည် ။ ရှုချိန်ကို သူက သူစိမ်းပြင်ပြင် ဆက်ဆံ နေသည် ။

အင်း... နောက်ဆုံးတစ်နေ့ကျတော့ သူတို့ နှစ်ယောက် နားလည်မှု

ရှိ လာ ကြ မှာ ပေါ့လေ။ အချိန် အချိန်... အချိန်က စကားပြော
သွားပါလိမ့်မယ်။

ပက်တာဆင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် မသိမသာ
မှုတ်ထုတ်လိုက်သည် ။ ပြီးတော့ စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး မနေ့ညက
လက်စမသတ်ခဲ့သော ခေါင်းကြီးဆောင်းပါးကို ဆက်ရေးရန်
ကောက်ကိုင် လိုက်သည် ။

(၃)

ဘီလ်မိုးဟိုတယ်၊ အခန်းအမှတ် (၉၃၂)တွင် တည်းခိုနေသူသည် နံနက်(၉)နာရီခွဲတွင် ဟိုတယ်မှ ထွက်ခွာသည်။ ။

သူသည် (၅၄)လမ်းဘက် တံခါးမှ ထွက်ကာ အရှေ့ဘက် ဒုတိယ အဲဗင်းနယူးလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

အပြင်တွင် လေးလည်း ထန်နေသည်။ ။ ဆီးနှင်းလည်း သိပ်သည်းသည်း။ လမ်းသွားလမ်းလာများ သည် အင်္ကျီကော်လာကို လည်ပင်းဖုံးအောင် ဆွဲထောင်ပြီး ဦးတည်ရာသို့ သုတ်သုတ်သုတ်သုတ်နှင့် လျှောက်သွားနေကြသည်။ ။

ရာသီဥတုက သူ့အတွက် တမင် ဖန်တီးပေးထားသလို ဖြစ်နေသည်။ ။ သူများ တွေအတွက်ကတော့ အလွန်ဆိုးသော ရာသီဥတု။ သူ့အတွက်တော့ အလွန်ကောင်းသော ရာသီဥတု။ သည် လိုရာသီဥတုမျိုးတွင် ဘယ်သူမှ မသိဘဲနှင့် ဘာအလုပ်မျိုးကိုမဆို လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက်ဖြင့် လုပ်လို့ အကောင်း ဆုံးပင်ဖြစ်သည်။ ။

သူ၏ ပထမဆုံးအစီအစဉ်မှာ (၃၄)လမ်းအောက်ဘက် ဒုတိယအဲဗင်းနယူးလမ်းထဲမှ ဈေးချို ကုန်တိုက်သို့ ဝင်ရန်ဖြစ်သည်။ ။

သူသည် လမ်းပေါ်တွင် အဆက်မပြတ်သွားနေသော ကားကြီး ကားငယ်မျိုးစုံကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ (၁၄)ပြအထိ

ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

ကုန်တိုက်တွင် ဝယ်သူမရှိ။ အရောင်းစာရေးမိန်းမကြီးတစ်ဦးသာ ကောင်တာတွင် ထိုင်ကာ မနက်ပိုင်း သတင်းစာကို စိမ်ပြေနပြေ ဖတ်နေသည်။ ။

"ဘာအလိုရှိပါသလဲရှင်"

သူမက သတင်းစာမှ မျက်နှာခွာကာ စုံစမ်းလိုက်သည်။ ။

"အို... ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် လျှောက်ကြည့်ပါရစေဦး ခင်ဗျာ"

သူက မိန်းမဝတ်ကုတ်အင်္ကျီတွေ ဆွဲချိတ်ထားသော စင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး စင်ရှေ့သို့ လျှောက် လာသည်။ ။

ထို့နောက် အရောင်ရင့်ရင့် မီးခိုးရောင် ကုတ်အင်္ကျီအရှည်ကြီး တစ်ထည်ကို ရွေးလိုက်သည်။ ။ ပြီး တော့... အင်္ကျီစင်အနီးရှိ ဗန်းထဲတွင် ခေါက်ထပ်ထားသော လက်ကိုင်ပဝါပုံကို မြင်သည်။ ။ ယင်း အထဲမှ အပြာရောင်တြိဂံပုံ လက်ကိုင်ပဝါ အရှည်ကြီးတစ်ထည်ကို ယူလိုက်သည်။ ။

အရောင်းစာရေးမကြီးက ပစ္စည်းများကို စက္ကူအိတ်နှင့် ထည့်ပြီး ကမ်းပေးသည်။ ။

နောက်တစ်ဆိုင်က ကြည်းတပ်ရေတပ်ကုန်တိုက်။ ယင်းဆိုင်မှ ခရီးဆောင်ကမ်းဘတ်အိတ် ကြီးတစ်လုံး ဝယ်သည်။ ။ သည် အိတ်နှင့် ဆိုလျှင် ကလေးငယ်ကို လူမမြင်သူမမြင်အောင် လုံလုံခြုံခြုံ ထည့်ယူ သွားနိုင်သည်။ ။ အိတ်ကြီးက ထူလည်း ထူသည်။ ။ အထဲတွင် ဘာပစ္စည်းထည့်ထားကြောင်း အပြင်မှ ကြည့်၍ မခန့်မှန်းနိုင်။ ပြီးတော့... ထိပ်ဝတွင် ရှုံ့ကြိုးတပ်ထားသဖြင့် လေဝင်လေထွက်လည်း

ကောင်းကောင်း ရနိုင် သည် ။

နောက်ဆုံး... ပထမအဲဗင်းနယူးလမ်းထဲမှ
ပူးလ်ဝပ်သံကုန်တိုက်တွင် ဗြက်ကျယ်ကျယ် ပတ်တီး ခြောက်လိပ်နှင့်
ကျစ်ကြိုးနှစ်ထုံးဝယ်ပြီးတော့ ဟိုတယ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည် ။

အခန်းထဲမှ ခုတင်တွင် အိပ်ရာကို သေသေသပ်သပ်
ပြုပြင်ထားသည် ။ ရေချိုးခန်းတွင် လည်း ကိုယ်သုတ်ပဝါအသစ်တွေ
ရောက်နေသည် ။ အခန်းထဲသို့ ဟိုတယ်သန့်ရှင်းရေး အမျိုးသမီး
ဝင်ရောက်ကြောင်း သိသာသည် ။

သူက တစ်ခန်းလုံးကို မျက်လုံး ကစားကြည့်လိုက်သည် ။
ရှူးဖိနပ်တစ်စုံမှာ သူဟိုတယ်မှ မထွက်ခင် ထားခဲ့သည့် အတိုင်းပင်
နေရာမပျက် ရှိနေသည် ။ အခန်းထောင့်တွင် အနက်ရောင်
အဝတ်သေတ္တာကြီးမှာ လည်း နေသားတကျ ရှိနေသည် ။

ကုန်တိုက်မှ ဝယ်လာခဲ့သော ပစ္စည်းထုပ်တွေကို ခုတင်ပေါ်
တင်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် အဝတ်သေတ္တာကိုယူပြီး ခုတင်ခြေရင်းတွင်
ချထားလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံ အိတ်ထဲမှ သော့တွဲကိုယူ၍
သေတ္တာကိုဖွင့်သည် ။

သေတ္တာထဲမှ ပစ္စည်းတွေကို သေသေချာချာ ပြန်လည်
စစ်ဆေးကြည့်သည် ။ ဓာတ်ပုံများ ၊ ယမ်းမှုန့်များ ၊ စားပွဲတင်နာရီ၊
ဝိုင်ယာကြိုး၊ လျှပ်စစ်ဖျူးစ်၊ အမဲလိုက်ဓားမြှောင်နှင့် သေနတ်၊ အားလုံး
အစုံအလင် ရှိနေသည် ။ သူက ကျေနပ်သွားပြီး သေတ္တာကို
ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။

ထို့နောက် သေတ္တာနှင့် ပစ္စည်းထုပ်များကို ယူကာ ဟိုတယ်မှ ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ဟိုတယ်အောက်ထပ် သီးသန့်ဆောင်ကိုဖြတ်ပြီး မြေအောက်လမ်းအတိုင်း ဂရင်းဘူတာကြီး ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ လမ်းပေါ်တွင် ရုံးသွားရုံးလာတွေ တော်တော်ကလေး ရှင်းနေပြီ။ သို့ပေမဲ့ ... မီးရထားစီးခရီးသည် တွေနှင့် မြေအောက်ဈေးဆိုင်တန်းတွင် ဈေးဝယ်သူတွေကတော့ တဖွဲဖွဲနှင့် လှုပ်ရှားသွားလာမစဲ ရှိနေကြသည်။ ။

သူသည် စင်္ကြံအမှတ် (၁၁၂)သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ သည် စင်္ကြံမှ ရထားများ သည် မောင့်ဗန္ဓုန်သို့ ထွက်ခွာကြပြီး မောင့်ဗန္ဓုန်မှ အဝင်ရထားများ လည်း ရှိသည်။ ။ ရထားဝင်ရန် အချိန်လိုသေးသည်။ ။ (၁၈)မိနစ်တိတိ စောင့်နေရဦးမည်။

သူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ပြီး အကဲခတ် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

လက်နက်ကိုင်လုံခြုံရေး အစောင့်တစ်ယောက်မျှ မမြင်။

သူသည် မြေအောက်ရထားလမ်းသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။ သံလှေကားအတိုင်း ဆင်းလာ ခဲ့ပြီး လျှောက်လာခဲ့ရာ အခန်းအဆုံးရှိ သံတံခါးကြီးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သည်။ ။

လက်ထဲမှ သေတ္တာနှင့် ပစ္စည်းထုပ်များကို တံခါးခြေရင်းတွင် ချထားလိုက်သည်။ ။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ သော့တွဲများကို ထုတ်ယူပြီး တံခါးသော့ခလောက်ကို ကမန်းကတန်းဖွင့်သည်။ ။

ဇောကြီးနေ၍ တော်တော်ကြာကြာဖွင့်မှ တံခါးပွင့်သွားသည်။ ။

အခန်းထဲတွင် မှောင်မည်းနေသည်။ ။ မီးခလုတ်ကို လက်နှင့် စမ်း၍

ရှာသည် ။ တွေ့ပြီ။ လက် တစ်ဖက်ဖြင့် မီးခလုတ်ကို ကိုင်ထားပြီး ကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် သေတ္တာနှင့် ပစ္စည်းထုပ်ကို ကောက်ယူ လိုက်သည် ။ ပြီးတော့... တံခါးကို အသံမမြည်အောင် ဖြည်းဖြည်းကလေး ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။

ယခုမှ အခန်းထဲတွင် ပို၍ မှောင်သွားသည် ။ အခန်းအနေအထားကို ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ အနံ့အသက်ကလည်း ဆိုးဆိုးရွားရွား နံစော်နေသည် ။ သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ပြီး ခေတ္တငြိမ်ကာ အနားယူနေလိုက်သည် ။ အပြင်ဘက်မှ ရထားသံတွေ၊ လူသံသူသံတွေ ကြားနေရ သည် ။ သို့သော်... ကိစ္စမရှိ။ သူ့အတွက် အားလုံးအစဉ်ပြေနေပြီ။

မီးခလုတ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဖွင့်လိုက်သည် ။ မီးလင်းလာသည် ။ သို့သော်... ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသော မီးလုံးဟောင်းများကြောင့် အခန်းထဲတွင် မှုန်ဝါးဝါးသာ လင်းသည် ။ အခန်းထောင့်များ တွင် မှောင်ရိပ်ကျနေသည် ။ အခန်းက အင်္ဂလိပ်စာလုံး အယ်လ်(L) ပုံစံ။ အင်္ဂတေနံရံကာ အင်္ဂတေ အခန်း။ တစ်ခန်းလုံး ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်ပြီး နံရံမှ ဆေးရောင်တွေလည်း အားလုံး ပျက်ကုန်ကြပြီ။ တံခါးဘယ်ဘက်တွင် ရှေးသုံး ပုံပျက်ပန်းပျက် အဝတ်လျှော် ရေကန်နှစ်ခုရှိသည် ။ အခန်းအလယ်တွင် မီးခိုးခေါင်းပုံစံ ပန်းကန်ခွက်ယောက်များ သယ်ပို့သော ခုံမြင့်အဟောင်းကြီးတစ်ခု ရှိသည် ။ လက်ယာဘက်တွင် တံခါးရွက် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတစ်ချပ် ဟနေသည် ။ ယင်းမှာ အိမ်သာခန်းဖြစ်သည် ။ ပိုက်ခေါင်းမှ ရေတွေ တစ်စက်စက်ကျပြီး တစ်ခန်းလုံး ရေစမ်းစမ်းနှင့် စွတ်စို နေသည် ။

သူသည် လွန်ခဲ့သောအပတ်က ရေမီးပြည့်စုံ မပြည့်စုံ

စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် သည် အခန်းသို့ လာရောက်ခဲ့သည် ။
လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၂၀)ကျော်အတွင်း ပထမဆုံးအကြိမ်
လာရောက်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည် ။ သည် အခန်းသည် သူ့စီမံကိန်းအတွက်
အသုံးဝင်နိုင်သည် ဟု အမှတ်မထင် တွေးမိ၍ ယင်းသို့
လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။

အခန်းနံရံတွင် စစ်သုံးကင်းဘက် ခေါက်ခုတ်တစ်လုံး ရှိသည် ။
ခုတ်ဘေးတွင် အဖုံးပွင့်နေသော သေတ္တာဟောင်းကြီးတစ်လုံး ရှိသည်
။ ခုတ်နှင့် သေတ္တာကိုမြင်တော့ သူက စိုးရိမ်စိတ်ဝင် သွားမိသည် ။
ယင်းသဘောမှာ သည် အခန်းထဲသို့ လူဝင်လူထွက် ရှိနိုင်သည့်
အခြေအနေကို ပြသည် ။

သို့သော် ခုတ်ပေါ်တွင် ဖုံတွေကပ်နေခြင်းနှင့် အခန်းထဲတွင်
စွတ်စိုညစ်ပေနေခြင်းတို့ မှာ သည် အခန်း ကို လူမသုံးတာ လနှင့် ချီ၍
သို့မဟုတ် နှစ်နှင့် ချီ၍ ကြာပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းနိုင်သည် ။

သူသည် သည် အခန်းသို့ လက်ရှိ သူ့အသက်တစ်ဝက်ဖြစ်သော
(၁၆)နှစ်သားက ပထမဆုံးအကြိမ် ရောက်ခဲ့ဖူးသည် ။ ထိုစဉ်က သည်
အခန်းကို 'အိုက်စတာ' အရက်ခန်းက အသုံးပြုခဲ့သည် ။
မီးခိုးခေါင်းတိုင်ပုံစံ ခုံမြင့်ကြီးမှာ အပေါ်ထပ် အရက်ခန်းမှ
ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဆေးကြောရန် သယ်ပို့သော ခုံမြင့်ကြီးပင်
ဖြစ်သည် ။

အိုက်စတာအရက်ခန်းကို ပြန်လည်ပြုပြင်ပြီး ပန်းကန်ဆေးစက်
တပ်ဆင်ခဲ့သည် မှာ နှစ်အတန် ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုအချိန်မှ စပြီး သည်
အခန်းကို အသုံးမပြုတော့ဘဲ လုံးဝပိတ်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည် ။
ထို့ကြောင့် သည် အခန်းမှာ ရေတွင်းဟောင်းကြီးလို ဖြစ်နေပြီး မည်သူမျှ

အသုံးမပြုတော့။

သို့သော် သူ့အတွက်တော့ သည် အခန်းသည် အလွန်အသုံးဝင်သည်

။

ပက်တာဆင်၏ သားကလေးကို ပြန်ပေးခဲ့ပြီးနောက် ဂုဏ်ထူးမည့် နေရာကို စဉ်းစားကြည့်တော့ သည် အခန်းကို သွားပြီး သတိရသည် ။
ထို့ကြောင့် လည်း သူ့စီမံကိန်းအတွက် အသုံးဝင်နိုင် မဝင်နိုင် လာရောက် စစ်ဆေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ အသုံးဝင်ကြောင်း တွေ့ရတော့ သူ အလွန်ဝမ်းသာသွားသည် ။ သူသည် သည် အခန်းကို အသုံးပြုပြီး မကြာမီတွင် တိုင်းကျော် ပြည်ကျော် လုပ်ရပ်ကြီးတစ်ခု ကို လုပ်ရတော့မည်။

ထိုအခါ သူ့အမည်သည် လူတိုင်း ပါးစပ်ဖျားသို့ ရောက်သွားလိမ့်မည်။ သူ့ကို လူတိုင်း သိသွား တော့မည်။ သူသည် ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့မည်။ လာမည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ နောက်ပိုင်းတွင် သူ့ကို လူတိုင်း မေ့ပျောက်၍ ရနိုင်တော့မည် မဟုတ်။

သူ့အနေဖြင့် သည် အခန်းကို ဖွင့်ရသည် မှာ ဘာမှ အခက်အခဲမရှိ၊ သော့ခလောက်ကို ဖယောင်းပုံစံယူပြီး သော့တူလုပ်ခြင်းဖြင့် လွယ်လွယ်ကူကူပင် ဖွင့်နိုင်ခဲ့သည် ။

ယခုဆိုလျှင် သူသည် သည် အခန်းကို သဘောရှိ ဝင်နိုင် ထွက်နိုင်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

ယနေ့ညတွင် ပင်တိုင်ဆောင်းပါးရှင် စာရေးဆရာမကလေး မစ္စရှရွန်မာတင်သည် ပက်တာဆင်၏ အိမ်တွင် ပက်တာဆင်၏ သားငယ်နီးလ်နှင့် အတူ ရှိနေလိမ့်မည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ အားလုံး

အဆင်ပြေရမည်။

ဂရင်းဘူတာကြီး...။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရထားအဝင်အထွက် အများဆုံးဘူတာကြီး။ လူသွားလူလာ အရှုပ်ထွေးဆုံး၊ အလုပ်အများ ဆုံးဘူတာကြီး။ ဘယ်သူ့ဘာလုပ်လုပ် ဘယ်သူမှ မသိနိုင်အောင် ဆူဆူညံညံ ရှုပ် ယှက်ခတ်နေသော ဘူတာကြီး။ ပြန်ပေးစားစာခံများကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်အောင် ဝှက်ထားရန် အကောင်းဆုံး နေရာဖြစ်သော ဘူတာကြီး။

သူက သူ့စိတ်ကူးကို သူ သဘောကျကာ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည် ။ အားလုံးစိတ်ချရပြီ။ ဘာ ကိုမှ တွေးပူစရာမရှိတော့။ အလုပ်စဖို့ ပဲ ကျန်တော့သည် ။

ယခု သူရယ်နိုင်ပြီ။

သူ့အလွန် ဝမ်းသာနေသည် ။ အလွန် စိတ်တက်ကြွနေသည် ။

သူသည် သည် အလုပ်မျိုးတွင် ဝိဇ္ဇာဖြစ်သည် ။ သည် အလုပ်မျိုးကို တစ်ဖက်ကမ်းခပ် ကျွမ်းကျင်သည် ။

သူသည် ပိုက်ဆံလိုချင်၍ သည် အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့သည် ။ သူ့စီမံကိန်းကြီး အောင်မြင်ပေါက် မြောက်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများကို အချိန်အကြာကြီးယူပြီး မအိပ်မနေ အကြံထုတ်ခဲ့ရသည် ။ သူ့အကြံကို သူ ပြန်လည် စိတ်ကူးကြည့်ရင်း ရင်တဖိုဖို ဖြစ်လာမိသည် ။ မတော်လို့ ခြေချော် လက်ချော် ဖြစ်သွားခဲ့လျှင် အန္တရာယ်ကတော့ မသေးလှ။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့...။ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မနက် (၁၁)နာရီခွဲ။ ယခုအချိန်မှ ဆိုလျှင် စုစုပေါင်း(၄၈)နာရီသာ လိုတော့သည် ။ ထိုအချိန်ဆိုလျှင် သူသည် အာရီဇီးနားပြည်နယ်သို့ ထွက်ခွာပျံသန်းနေသော လေယာဉ်ပျံပေါ်တွင် ရောက်နေပေတော့မည်။ ထိုဒေသသို့ ရောက်လျှင် သူ့ကို ဘယ်သူမှ

သိတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ကာလေမြို့သည် သူ့ အတွက်
လုံခြုံစိတ်ချရသော နေရာမဟုတ်။ သူတစ်ပေါက် ငါတစ်ပေါက်နှင့်
အမေးအမြန်းတွေ အလွန်ထူလာ နိုင်သည်။ ။

သို့သော်... အာရီဇီးနားပြည်နယ်ကျတော့ ဘာမှ ပူစရာမရှိတော့။
ပိုက်ဆံတွေကလည်း တစ်ပုံကြီး ရှိနေပြီ။
အသက်အန္တရာယ်အတွက်လည်း ဘာမှ စိုးရိမ်နေစရာမလိုတော့။
တကယ်လို့ ရှုချိန်မာတင်ကသာ သူ့ကို ချစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် သူမကိုလည်း
သူနှင့် တစ်ပါတည်း ခေါ်သွားမည်။

သူသည် ခေါက်ခုတ်တင်မှ ကျော်ကာ သေတ္တာကိုလှမ်းယူပြီး
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ချသည် ။ ပြီးတော့ သေတ္တာ ကိုဖွင့်သည် ။
သေတ္တာထဲမှ အိတ်ဆောင် အသံသွင်းကက်ဆက်
သေးသေးလေးတစ်လုံးနှင့် ကင်မရာတို့ ကို ထုတ်ယူပြီး သူ၏
အညိုရောင် ပုံပန်းမကျကုန် အင်္ကျီဘယ်ဘက်အိတ်ထဲ ထည့်သည် ။
ဓားမြှောင်နှင့် သေနတ်ကိုမူ ညာဘက်အိတ်ထဲသို့ ထည့်သည် ။
အိတ်ကြီးတွေက သာမန်ထက်ကြီးနေ၍ အိတ်ထဲတွင် ဘာတွေ
ထည့်ထားသည် ဆိုတာကို အပြင်ဘက်မှ ဘယ်လိုမှ ခန့်မှန်း၍ မရနိုင်။

ထို့နောက် ဈေးဝယ်အိတ်ကို ကောက်ယူပြီး အထဲမှ ပစ္စည်းများကို
ခေါက်ခုတ်တင်ပေါ်စနစ်တကျ ဖြန့်ချလိုက်သည် ။ မိန်းမဝတ်ကုတ်အင်္ကျီ၊
လည်စည်းပဝါ၊ ကျစ်ကြိုး၊ တိတ်ကြိုးနှင့် ပတ်တီးများ ၊ ယင်းတို့
အားလုံးကို ကင်းဘတ်အိတ်ကြီးထဲသို့ ပြောင်းထည့်သည်။ ။

နောက်ဆုံးတွင် သေသေသပ်သပ် လိပ်ထားသော ပိုစတာစာ
ရွက်လိပ်ကိုလှမ်းယူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ဖြန့်ခင်းလိုက်သည် ။ သူက
ပိုစတာစာရွက်ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူ့မျက်နှာ

ပြီးရွှင်လာသည်။ ။

ပထမဆုံး ပိုစတာသုံးရွက်ကို ခေါက်ခုတ်ပေါ်မှာ နံရံတွင်
ဆေးရုံသုံး ပလတ်စတာတပ်နှင့် ကပ်ထားလိုက်သည်။ ။
စတုတ္ထပိုစတာကို အတန်ကြာ စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ပြန်လိပ်လိုက်သည်။ ။

ဒါကို အခုသုံးလို့ မဖြစ်သေးဘူးဟု သူက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။
။

အချိန်တွေ တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်သွားသည်။ ။

အခန်းမီးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ ။

ထို့နောက် တံခါးရွက်ကို ဟရုံမျှ ဖွင့်သည်။ ။ အပြင်မှ
အသံဗလံများကို နားစွင့်လိုက်သည်။ ။ အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင်
ဘာသံမျှ မကြားရ။

အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။ ။ တံခါးကို ပြန်ပိတ်သည်။ ။

ပြီးတော့ ခြေသံမကြားအောင် သံလှေကားအတိုင်း
ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ ။

မကြာမီကပင် ဂရင်းဘူတာကြီး မြေအောင်စကြိုသို့
ရောက်လာခဲ့သည်။ ။

သူသည် တခြားသော ခရီးသည် တွေကြားထဲမှ သာမန် ခရီးသည်
တစ်ယောက် ဖြစ်သွားပြီ။

ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်၊ ကိုယ်ထည်ထွားထွား၊ ပါးရိုးကားကား၊
နှုတ်ခမ်းပါးပါးနှင့် အသက်(၃၀)ကျော် (၄၀)နီးပါးခန့်ရှိသော သူ့အား
တခြားခရီးသည် များက ဘယ်လိုမှ ထူးထူးခြားခြား ဂရုစိုက်နေရန်

လုံးဝ အကြောင်းမရှိ။

ရထားသည် ကွန်နက်တီကပ်ပြည်နယ်၊ ကာလေမြို့သို့ စတင်
ထွက်ခွာစပြုနေပြီ။

သူသည် လက်ထဲတွင် ရထားလက်မှတ်ကိုကိုင်ကာ
ရထားတံခါးပေါက်ဆီသို့ သုတ်ခြေတင် ပြေးလာခဲ့တော့သည် ။

(၄)

နီးလ်သည် လမ်းထောင့်တွင် ရပ်ကာ ကျောင်းကြိုကားကို စောင့်နေသည်။ မစ္စက်လပ်ဖ်က သူ့အား အိမ်ပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းပြီး စောင့်ကြည့်နေသည် ကို သတိပြုမိသည်။ သည် ပုံစံများ လုပ်တာကို နီးလ်က အလွန်မုန်းသည်။ သူ့ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းများ ၏ မိခင်များ အနေဖြင့် သူတို့ ၏ သားငယ်များအား မစ္စက်လပ်ဖ်လုပ်သလို စောင့်ကြည့်တာမျိုး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ကြ။

ငါက သူငယ်နှစ်စား မူကြိုကျောင်းသားကလေးမှ မဟုတ်တော့တာပဲ၊ ပထမတန်းတောင် ရောက်နေပြီ ပဲ ဥစ္စာ။ ဒီလိုလုပ်တာ မကောင်းပါဘူး။

နီးလ်က စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

မိုးရွာသော နေ့များ တွင် လည်း သူသည် ကျောင်းကား ရောက်လာသည် အထိ အိမ်ထဲတွင် ပင် စောင့်နေရသည်။ ဒါကိုလည်း သူက မကျေမနပ်။ သည် အပြုအမူမျိုးသည် သူ့အား မိန်းမလျာကလေးလို အထင်အမြင် ရောက်စေသည် ဟု သူက ယူဆသည်။ သည် အကြောင်းကို သူက သူ့အဖေအား ပြောပြသည်။ သို့သော် သူ့ဖေဖေ က သဘောမပေါက်။

"သားက... ရင်ကျပ်နာရှိတဲ့ ကလေးမဟုတ်လား။ အစစအရာရာ

ဂရုစိုက်နိုင်မှ တော်တော့မှာ ပေါ့ သားရယ်" ဟု သာ ဖေဖေက ပြန်ပြောတတ်သည်။ ။

သူနှင့် ကျောင်းနေဖက် ဆင်ဒီပါကာသည် သူ့ထက် အတန်းကြီးသည် ။ စတုတ္ထတန်းသား။ ဆင်ဒီက နီးလ်တို့ လမ်းနှင့် ဘေးချင်းကပ်လျက်လမ်းတွင် နေသည် ။ ဆင်ဒီသည် ကျောင်းကားပေါ်တွင် မကြိုက်။ သို့သော် သူက ဘာမှ တော့မပြော။ ဆင်ဒီက စကားလည်း အလွန်ပြောသည် ။ သူပြော သည့် စကားတွေကိုလည်း နီးလ်က လုံးဝ မကြိုက်။

ကျောင်းကြိုကား လမ်းထောင့်တွင် ကွေ့ရပ်လိုက်ရာ ဆင်ဒီသည် ချိုင်းကြားတွင် စာအုပ်တွေ ညှပ်ကာ ကမန်းကတန်း ကားပေါ် ပြေးတက်လာသည် ။ နီးလ်က ကားနောက်ပိုင်း ခုံလွှတ်တွင် သွားထိုင်မည် လုပ်သည် ။

သို့သော် ဆင်ဒီက "ဟေး... နီးလ်၊ ဘယ်သွားဦးမလို့ လဲ၊ လာပါကွ၊ ငါနဲ့ အတူတူ ထိုင်စမ်းပါ၊ ဒီမှာ ထိုင်ခုံနှစ်လုံး လွတ်နေတာပဲဟာ" ဟု လှမ်းခေါ်သဖြင့် အားနာပါးနာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည် ။

လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျသလို ကားထဲတွင် ပွက်ပွက်ညံ့နေသည် ။ အားလုံးလိုလို သံကုန်အော်ပြီး ကိုယ့်အတွဲနှင့် ကိုယ် သောင်းပြောင်းထွေလာ ပြောနေကြသည် ။ ဆင်ဒီကတော့ တခြားကျောင်း သားကလေးတွေလို စကားကို ကျယ်ကျယ်ပြောလေ့ မရှိ။ သို့သော် သူပြောလျှင်လည်း တစ်လုံးမကျန် စိတ်ဝင်စားစရာတွေချည်း ဖြစ်နေတတ်သည် ။

ယနေ့ ဆင်ဒီအမူအရာ ကြည့်ရသည် မှာ တော်တော် စိတ်ဓာတ် တက်ကြွနေပုံရသည် ။ ထိုင်ခုံတွင် ဖင်ချမိသည် နှင့် တစ်ပြိုက်နက်

သူက ထုံးစံအတိုင်း စတင်ပြောတော့သည်။ ။

"ဒါနဲ့ ဒီနေ့ 'ရုပ်မြင်သံကြား ယနေ့သတင်းစဉ်' အခန်းမှာ မင်းအဖေ စကားပြောတာ မြင်ခဲ့ရ တယ်ကွ၊ တို့ မနက်စာ စားရင်း ဖွင့်ကြည့်တာ ..."

"ကျွန်တော့်ဖေဖေ စကားပြောတယ် ... ဟုတ်လား"

နီးလ်က ခေါင်းခါလိုက်ရင်း...

"ခင်ဗျားက သက်သက်မဲ့ လာနောက်နေပြန်ပြီ"

"အို... မင်းကလဲ... ငါက မင်းကို သက်သက်မဲ့ နောက်ပါမလားကွ၊ ငါတကယ်ပြောတာပါကွ... နီးလ်ရ၊ မင်းအဖေမှ မင်းအဖေ အစစ်ပါကွ၊ မင်းအဖေတင် မကသေးဘူး၊ မင်းတို့ အိမ် ခဏ ခဏလာနေတဲ့ ဟိုအမျိုး သမီးတောင် ပါသေးတယ်၊ ဘယ်သူတဲ့ ... အဲ့... မစ္စရူရွန်မဟုတ်လား၊ သူလဲ ပါတယ်ကွ၊ သူနဲ့ မင်းအဖေနဲ့ အချေအတင် ဆွေးနွေးကြတာ၊ သိလား"

"သူတို့ က ဘာကြောင့် အချေအတင် ဆွေးနွေးရတာတဲ့ လဲ"

နီးလ်က ပါးစပ်ကသာ မေးလိုက်ရပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ လုံးဝ မမေးချင်။

ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သူက ဆင်ဒီ၏ စကားကို သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်မျှပင် မယုံသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"သူတို့ ဆွေးနွေးတာက လူဆိုးတွေ အကြောင်းပဲကွ၊ အဲဒီအမျိုးသမီးက လူဆိုးတွေကို သေဒဏ်ပေးတာ မကြိုက်ဘူး၊ မင်းအဖေကတော့ သူတို့ ကို သေဒဏ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်တဲ့ ၊ ငါဖေဖေကလဲ ပြောတယ်၊ မင်းဖေဖေ ပြောတာ မှန်တယ်တဲ့ ၊ ဖေဖေက ပြောတယ်၊

မင်းအမေကို သတ်တဲ့ ဟိုငနဲကို သတ်ရုံတင် မကဘူး၊ ချက်တောင် စားပစ်သင့်တယ်တဲ့ "

နီးလ်သည် မျက်နှာကို ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည် ။ သူသည် နဖူးကို အေးစက်နေသော မှန်သားနှင့် ထိကပ်ထားသည် ။ အပြင်ဘက်တွင် တစ်မိုးလုံး ညှို့မှို င်းပြီး ဆီးနှင်းတွင် အဆုပ်လိုက် အဆုပ်လိုက် သွန်ကျနေသည် ။ ညတုန်းက သူ့ဖေဖေသည် အိမ်သို့ မပြန်ခဲ့။ လပ်ဖ်တို့ လင်မယားနှင့် အိပ်ရသည် ကို သူက နည်းနည်းကလေးမျှ မကိုက်။ သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးပင် သူ့အပေါ်တွင် ကောင်းရှာကြပါသည် ။

သို့သော် သူတို့ လင်မယားက ခဏခဏ စကားများ တတ်ကြသည် ။

မစ္စတာလပ်ဖ်က ညနေတိုင်း အရက်ဆိုင်သွားသည် ။

ထိုအခါ မစ္စက်လပ်ဖ်မှာ တဖျစ်တောက်တောက်နှင့် ဆူ၍ ပူ၍ မဆုံးတော့။

"ဒါနဲ့ ... လာမယ့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ရိုနယ်သွမ်မဆင်ကို လျှပ်စစ်ကုလားထိုင်ပေါ်တင်ပြီး သေဒဏ် ပေးတော့မယ်တဲ့ ကွ၊ မင်း ဝမ်းမသာဘူးလား...ဟင်"

ဆင်ဒီက မေးသည် ။

"ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်က အဲဒီအကြောင်း စဉ်းတောင် မစဉ်းစားပါဘူး"

နီးလ်က လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည် ။

အမှန်က သူညာပြောတာ ဖြစ်သည် ။ တကယ်တော့ သွမ်မဆင်အကြောင်းကို သူ့အများကြီး စဉ်းစားဖူးသည် ။

စဉ်းစားလွန်းလို့ အိပ်မက်များ တောင် မက်ခဲ့သည် ။
အိပ်မက်မက်တိုင်းလည်း အခင်းဖြစ်ပွားသော ညက ဖြစ်ရပ်များကို
ထပ်တူထပ်မျှ မြင်မက်ခဲ့သည် ချည်းပင်။

ထိုနေ့က သူသည် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ အခန်းထဲတွင်
မီးရထားကလေးတွေနှင့် ကစားနေသည် ။ မေမေက ဈေးဝယ်ရာမှ
အပြန် မီးဖိုချောင်တွင် အလုပ်များ နေသည် ။ အပြင်ဘက်တွင်
မှောင်စပြုနေပြီ။ သူ့မီးရထား ကလေးတစ်စင်းသည် ရုတ်တရက်
လမ်းချော်သွားသည် ။

သူက လျှပ်စစ်ခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။

ထိုအချိန်တွင် ပင် သူသည် ထူးဆန်းသော အသံတစ်သံကို
ကြားလိုက်ရသည် ။

အော်သံလိုလို၊ ညည်းသံလိုလို။ သို့သော် သိပ်တော့ သဲသဲကွဲကွဲ
မဟုတ်။

သူသည် သံသယစိတ်ဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည် ။

ဧည့်ခန်းထဲတွင် လည်း မှောင်နှင့် မည်းမည်း ဖြစ်နေသည် ။ သို့သော်
သူက သူ့မေမေကိုချက် ချင်း မြင်လိုက်ရသည် ။ မေမေက
လူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အကျောက်အကန် ရုန်းကန်တွန်းထိုးနေသည် ။
ပါးစပ်ကလည်း ကြောက်စရာအသံကြီးဖြင့် အဆက်မပြတ်
အော်ဟစ်နေသည် ။

လူစိမ်းက မေမေ့လည်ပင်းကို တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် အတင်းလိုက်ပြီး
ဖမ်းချည်နေသည် ။

နီးလ်သည် လှေကားခြေရင်းတွင် ရပ်ကာ ကြက်သေသေနေသည် ။

သူက သူ့မေမေဆီပြေးသွားပြီး ကူညီလိုက်ချင်သည်။ ။

သို့သော် သူ့ခြေထောက်တွေက နေရာမှ လုံးဝမရွေ့၍ မရ။ သူက သံကုန်အော်ဟစ်ပြီး အိမ်နီး ချင်းတွေကို အကူအညီ တောင်းလိုက်ချင်သည်။ ။

သို့သော် သူ့ပါးစပ်က လုံးဝ ဟ၍ မရ။

သူသည် ဒူးညှပ်ပြီး ကြမ်းပြင်တွင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။ ။ လူစိမ်းက မေမေ့ကို ကြမ်းပြင်ပေါ် သို့ တွန်းလှဲလိုက်ပြီး နီးလ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

နီးလ်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ခွေခွေကလေး လဲကျနေသည်။ ။

ထို့နောက် တစ်ခန်းလုံး မီးရောင်ထိန်ထိန် လင်းသွားသည်။ ။

မေမေကလည်း သူ့လိုပင် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံလျက်သား လဲကျနေသည်။ ။

မေ့မေ့ပါးစပ်မှ လျှာကြီးက အပြင်သို့ ရှည်ထွက်နေသည်။ ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးလည်း အပြာ ရောင်သန်းနေသည်။ ။ မျက်လုံးတွေက ကျွတ်ထွက်တော့မလို့ ပြူးကျယ်နေသည်။ ။

လူစိမ်းက မေ့မေ့ဘေးတွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။ သူ့လက်နှစ်ဖက်က မေမေ့လည်ပင်း တစ်ဝိုက်တွင် အလုပ်များ နေသည်။ ။ သူက နီးလ်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲ တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီးတော့ ကမန်းကတန်း ထပြေးသွားသည်။ ။ နီးလ်က လူစိမ်းမျက်နှာကို သေသေချာချာ မြင်လိုက်ရသည်။ ။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ချွေးတွေ ပြန်နေသည်။ ။

ကြောက်စရာကောင်းသည့် မျက်နှာကြီး။

နီးလ်က သူမြင်တွေ့ရသမျှ ရဲဌာနတွင် ထွက်ဆိုသည် ။
တရားခွင်တွင် တရားခံကို အတိအကျ ဆွဲထုတ်ပြသည် ။
ထို့နောက်တော့ "သည် အကြောင်းတွေ လုံးဝမတွေးပါနဲ့
တော့သားရယ်။ လုံးဝမေ့ ပစ်လိုက်ပါတော့"ဟု ဖေဖေက
အမြဲတမ်းလိုလို သတိပေးခဲ့သည် ။ မေမေနှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်
နေခဲ့ရသော အချိန်ကာလတွေကိုသာ ဖေဖေက တွေးစေချင်သည် ။

သို့ပေမဲ့... နီးလ်အဖို့ တော့ ထိုနေ့က စိတ်ချောက်ချားဖွယ်
မြင်တွေ့ခဲ့ရသော အနိဗ္ဗာရုံမြင်ကွင်းကို တစ်သက်မေ့ပျောက်၍
မရနိုင်တော့။ သူသည် အချိန်တိုင်း ထိုမြင်ကွင်းကို အိပ်မက် မြင်မက်
နေသည် ။ အိပ်မက်က လန့်နိုးလာတိုင်းလည်း
ရင်ကျပ်ချောင်းဆိုးဒဏ်ကို အသက်ထွက်သွားတော့မတတ် ခံစားရသည်
ချည်းပင် ဖြစ်သည် ။

အခုဆိုလျှင် ဖေဖေသည် မစ္စရှရုန့်မာတင်နှင့်
လက်ထပ်ပေတော့မည်။ သူ့ဖေဖေသည် မကြာမီ နောက်ထပ်
အိမ်ထောင်ပြုတော့မည့် အကြောင်းကို လူတိုင်း ပြောနေကြပြီဟု
ဆင်ဒီက သူ့ကို ပြန်ပြောပြသည် ။

တခြားမိန်းမနှင့် မွေးသောကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်မိန်းမကမှ
မလိုချင်ဟု ဆင်ဒီက ပြောသည် ။ အထူးသဖြင့် သူ့လို့ ရောဂါသည်
ကလေးမျိုးဆိုလျှင် ပိုဆိုးသည် ဟု လည်း ပြောသည် ။ မစ္စတာလပ်ဖ်နှင့်
မစ္စကလ်ဖ်တို့ လင်မယားလည်း သူတို့ နှင့် အတူတူမနေတော့ဘဲ
မကြာမီတွင် ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်သို့ ပြောင်းကြတော့မည်ဟု
ပြောနေကြသည် ။

ဖေဖေက မစ္စရှရုန့်နှင့် လက်ထပ်လျှင် သူ့ကို လပ်ဖ်တို့

လင်မယားအား ပေးပစ်လိုက်မည်လားဟု နီးလ်ကတွေးမိသည် ။
ဖေဖေက သည် လိုတော့ လုပ်မည်မထင်။ ဖေဖေသည် သူ၏
တစ်ဦးတည်းသော ရောဂါသည် သားကလေးပေါ်တွင် သည်
လောက်အထိတော့ ရက်စက်လိမ့်မည်မထင်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သည် အတွေးကြောင့် နီးလ်အနေဖြင့်စိတ်တော့
တော်တော်ပင် ညစ်သွားမိသည် ။ သူသည် ကားပြတင်းပေါက်
အပြင်ဘက်သို့ ကြောင်ကြောင်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည် ။ သူသည်
အတွေးနက်ကာ ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်နေသည် ။

"ဟေး... နီးလ်... ဘာတွေ့ခိုင်းနေတာလဲကွ၊
ကျောင်းရှေ့ရောက်နေပြီကွ"

ဆင်ဒီက ပခုံးပုတ်ကာ သတိပေးလိုက်တော့မှ ပင် နီးလ်မှာ
အလန့်တကြားနှင့် သတိပြန်ဝင် လာမိတော့သည် ။

(၅)

အငှားကားကလေးသည် အရှေ့(၄၂)လမ်းပေါ်မှ နယူးစံဒက်စ်ပက်ချ် သတင်းစာတိုက် အဆောက်အအုံ ရှေ့တွင် ဘရိတ်အုပ်ရပ်သွားသည်။ ။ ရုရှန်က လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ပိုက်ဆံနှိုက်ယူပြီး ကားဆရာအား နှစ်ဒေါ်လာ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ။

လောလောဆယ်တွင် လေရော၊ ဆီးနှင်းရော စဲသွားပြီ။ သို့ပေမဲ့... အအေးဒီဂရီကတော့ မလျော့သေး။ လမ်းပေါ်တွင် လည်း ဆီးနှင်းတွေ ခဲနေပြီး လမ်းလျှောက်ရန် ခက်ခဲနေတုန်းပင် ရှိသေးသည်။ ။

သူမသည် သတင်းခန်းထဲသို့ တန်း၍ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ညနေပိုင်း သတင်းစာအတွက် အခန်းထဲတွင် ဖုတ်ပူမီးတိုက် အလုပ်များ နေကြသည်။ ။ သူမ၏ စာခွက်ထဲတွင် စာတိုကလေးတစ်စောင် ရောက်နေသည်။ ။ မြို့တော်အယ်ဒီတာနှင့် ချက်ချင်း လာတွေ့ရန် ရေးထားသောစာ ဖြစ်သည်။ ။

သူမသည် ဆူညံနေသော အခန်းကိုဖြတ်ပြီး အယ်ဒီတာ၏ ရုံးခန်းကလေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ ရုံးခန်းထဲတွင် အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ ။

"ဝင်ခဲ့ပါ၊ ပြီးတော့ တံခါးပြန်ပိတ်ခဲ့"

အယ်ဒီတာက သူမအား ကုလားထိုင်ကို ညွှန်ပြသည်။ ။

"ဒီနေ့အတွက် ခင်ဗျား ဆောင်းပါးရေးပြီး သွားပလား"

"ဟုတ်ကဲ့... ရေးပြီးပါပြီ"

"သွမ်မဆင်အမှုအတွက် ပြစ်ဒဏ်ပြောင်းလဲ သတ်မှတ်ဖို့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစ္စက်ဂရင်းဆီ သံကြိုးရိုက်ဖို့ ၊ ဒါမှ မဟုတ် ဖုန်းဆက်ဖို့ လိုအပ်သလား"

"ဟုတ်ကဲ့... လိုအပ်ပါတယ်၊ ကျွန်မလဲ ဒီကိစ္စပဲ စဉ်းစားနေတာ၊ ခေါင်းကြီးပိုင်းကိုလဲ ပြန်ရေးရမယ်၊ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သွမ်မဆင်ကိစ္စ လုံးဝအလျှော့မပေးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အချက်ကို အဓိကတင်ရမယ်၊ ဒါမှ ပြည်သူတွေကြားထဲ အံ့ကြွလှုပ်ရှားသွားမှာ ၊ ကျွန်မတို့ ဘက်က (၄၈)နာရီတိတိ အချိန်ရှိပါသေးတယ်"

"အဲဒီကိစ္စ... ဘေးချိတ်ထားလိုက်စမ်းပါ"

ရုရှန်က အယ်ဒီတာကို စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ရှင်ဘာပြောတာလဲ၊ ဒီကိစ္စ ဘေးချိတ်လိုက်ရမယ်... ဟုတ်လား၊ ဒီကိစ္စမှာ ရှင်က ကျွန်မဘက်က အမြဲတမ်း ရပ်ခဲ့တာပဲ"

"ငါပြောတာသာ နားထောင်စမ်းပါ၊ အဲဒီကိစ္စ ဘေးချိတ်လိုက်ပါတော့၊ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးတဲ့ နောက် အယ်ဒီတာချုပ်ကိုခေါ်ပြီး အပြတ်ပြောလွှတ်လိုက်ပြီးပြီ၊ တို့ က သတင်းစာ ရောင်းကောင်းအောင် ဒီကိစ္စကို ပုံကြီးခဲ့ပြီး အုတ်အော်သောင်းတင်း ဖြစ်အောင် လုပ်နေတယ်ဆိုပြီး ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ဝေဖန်လိုက်တယ်၊ သူက သူလဲပဲ သေဒဏ်ပေးတာကို မူအရ သဘောမတူဘူးလို့ ပြောတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ထပ် သက်သေအထောက်အထား

ခိုင်ခိုင်လုံလုံ တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲနဲ့ ရုံးတော်ရဲ့ စီရင်ချက်ကို သူ့အနေနဲ့ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပိုင်ခွင့် မရှိဘူးဆိုပြီး ပြောလိုက်သတဲ့ ၊ တို့ အနေနဲ့ အခြေခံဖွဲ့စည်းပုံ ဥပဒေကို ပြင်ဆင်ချက်အတွက် တိုက်ပွဲဝင်ချင်ရင် လူ့အခွင့်အရေးအရ ဝင်နိုင်တယ်လို့ သူကဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ တရားဥပဒေ ကို နှောင့်ယှက်ရာရောက်တဲ့ အခုကိစ္စမျိုးမှာ တော့ သူ့အနေနဲ့ တို့ ကို လုံးဝ မထောက်ခံနိုင်ဘူးတဲ့ ၊ အဲဒါနဲ့ အဘိုးကြီးလဲဘာမှ ပြန်မ ပြောနိုင်ဘဲ ဒီအတိုင်း ပြန်လာခဲ့ရတယ်"

ရှုရှုန့်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည် ။ ဝမ်းဗိုက်ကို ပိတ်ကန်ခံလိုက်ရသလို မချီအောင် ခံစားလိုက်ရသည် ။ သူမသည် ရုတ်တရက်အားဖြင့် မူးမေ့ပြီး လဲကျသွားတော့မတတ် ဖြစ်သွားသည် ။ နှုတ်ခမ်းအစုံကို တင်းတင်းကိုက်ပြီး လည်ချောင်းထဲ ဆို့တက်လာသော အလုံးကြီးကို ကျိတ်ပြီးမျိုချလိုက်ရသည် ။

အယ်ဒီတာက သူမအား စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြီး ...

"မင်း နေမှ ကောင်းရဲ့ လား... ရှုရှုန့်၊ မင်းကြည့်ရတာ မျက်နှာမှာ လဲ သွေးမရှိသလိုပါပဲလား"

သူမက စိတ်ကိုတင်းကာ ဟန်လုပ်ပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

"ကျွန်မ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ နေကောင်းပါတယ်"

မင်း တကယ်နေမကောင်းရင် သုံးလေးရက်လောက် အနားယူလိုက်ပါလား၊ အလုပ်အတွက် မပူပါနဲ့ ၊ မနက်ဖြန် အစည်းအဝေးအတွက်လဲ မင်းကိုယ်စား တခြားတစ်ယောက်ကို ကိုယ်စားလှယ် လွှတ်လိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ရပါတယ်"

သေဒဏ်ပေးခြင်းကို ပြည်နယ်လွှတ်တော်အတွင်း၌
လုံးဝရပ်စဲပစ်ရေးအတွက် မက်ဆာချူဆက်ပြည်နယ်
ဥပဒေပြုလွှတ်တော်တွင် အချေအတင် ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ရန်
အစည်းအဝေးခေါ်ထား သည် ။

"ဒါဖြင့်လည်း မင်းသဘောပဲ၊ မင်းဆောင်းပါး ပေးခဲ့ပါ၊ ပြီးတော့...
အိမ်ပြန်ပြီး နားလိုက်ပါ ဦး"

သူ့အသံတွင် ကြင်နာသံ ပါနေသည် ။

"ငါ့ပြောချင်တာကတော့ ဆောရီးပဲ ရှိရန်၊
အခြေခံဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံဥပဒေကို ပြင်ဆင်ဖို့ ဆိုတာက လွယ်တဲ့ ကိစ္စ
မဟုတ်ဘူး ၊ နှစ်နဲ့ ချီလို့ ကြာနိုင်တယ်၊ ပြီးတော့ အခု သွမ်မဆင်ကိစ္စမှာ
ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ပြစ်ဒဏ်လျော့အောင်လုပ်ဖို့ တို့ က
စည်းရုံးနိုင်ခဲ့ရင်လဲ လုပ်ငန်းကဒီကိစ္စနဲ့ ပဲ ပြတ်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး ၊
အလားတူ အမှုတွေပေါ်လာတိုင်း ဒီပုံစံမျိုးနဲ့ တောင်းဆိုမှုတွေ
တစ်နိုင်ငံလုံး တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပေါ်လာဦးမှာ ကျိန်းသေပဲ၊ ဒါပေမဲ့
ငါကတော့ မစွက်ဂရင်းရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို သဘောပေါက်ပြီးသားပါ"

"စီရင်ချက်ချပြီးတဲ့ လူသတ်သမားကို ပြတ်လွှတ်ဖို့
မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ... ကျွန်မလဲ နား လည်ပါတယ်"

သူမက အယ်ဒီတာ၏ စကားပြန်ကို မစောင့်တော့ဘဲထိုင်ရာမှ
ရုတ်ရက်ထရပ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။

သူမသည် သူမ၏ စားပွဲသို့ ပြန်လာခဲ့ပြီး ပခုံးလွယ်အိတ်ကို
ဇစ်ဖွင့်ပြီး ဆောင်းပါးစာမူကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည် ။ ထိုဆောင်းပါးမှာ
လွန်ခဲ့သောညက တစ်ညလုံး သူမ ရေးသားခဲ့သော လက်နှိပ်စက်ရိုက်
စာမူဖြစ်သည် ။

သူမသည် စာမူကို အလယ်မှ နေ၍ ထက်ပိုင်း ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်သည်

။

ပြီးတော့ လေးချိုးတစ်ချိုး ထပ်ဆုတ်သည် ။ ထို့နောက်
ရှစ်ချိုးတစ်ချိုးထပ်ဆုတ်ပြီး စက္ကူစုတ်များကို စားပွဲဘေးမှ အမှ
့က်ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည် ။

လက်နှိပ်စက်တွင် စက္ကူအသစ် ပြန်သွင်းသည် ။

ပြီးတော့ ဆောင်းပါးသစ်စာမူကို အသစ်ပြန်လည်၍ ရိုက်တော့သည်

။

လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် မကြာမီက ပြန်လည်ရရှိခဲ့သော
အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဖြစ်သည့် လူသတ်ရန် အခွင့်အရေးကို
ယခုတစ်ဖန် ပြန်လည် အသုံးပြု ကျင့်သုံးပြန်တော့မည် ဖြစ်သည် ။
လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၄၀၀)လောက်က
ပြင်သစ်တွေးခေါ်ရှင်ကြီးမွန်တိန်းက 'လူတစ်ယောက်က
အခြားလူတစ်ယောက်ကို သတ်သည့် အတွက် ထိုသူအား
ပြတ်သတ်ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အကြောက်ဆုံးသော ဒုစရိုက်မှုကြီးပင်
ဖြစ်သည်' ဟူ၍ ရေးခဲ့ဖူးသည် ။ အကယ်၍ စာဖတ်သူသည်
လူသတ်မှုကျူးလွန်သူအား သေဒဏ်ပေးခြင်းကို
အခြေခံဖွဲ့စည်းအုပ်ချုပ်ပုံ ဥပဒေအရ လုံးဝ ပိတ်ပင်ခြင်းကို
သဘောတူခဲ့လျှင်...

သူမသည် သဘောမကျသော စာပိုဒ်များကို ပြန်ဖျက်လိုက်၊
ပြန်ရိုက်လိုက်ဖြင့် နှစ်နာရီခန့် ကြာသည် အထိ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်
လက်နှိပ်စက်ရိုက်ပြီးသောအခါ ဆောင်းပါးတစ်စောင်လုံး ပြီးသွားသည်
။ ထို့နောက် ရိုက်ချက်သန့်သန့်ဖြင့် တစ်စောင်လုံးကို အသစ်ပြန်လည်ပြီး

ခပ်မြန်မြန် ရိုက်ကူးသည် ။ ရိုက်ပြီးသွားသောအခါ ဆောင်းပါးမူကို အယ်ဒီတာထံပေးခဲ့ပြီး ရုံးခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့သည် ။

လမ်းပေါ်ရောက်တော့ အငှားကားတစ်စီးကို လက်ရပ်တားလိုက်သည် ။

"အနောက်ဘက် ဗဟိုပန်းခြံနားက (၉၅)လမ်းကို မောင်းပါ"

အငှားကားကလေးသည် မြောက်ဘက်အမေရိက အဲဗင်းနယူးလမ်းကို ကွေ့ကာ တောင်ဘက် ဗဟိုပန်းခြံဆီသို့ ဦးတည် မောင်းနှင်လာခဲ့သည် ။

ရုရှန်သည် ကားမှန်ပြတင်းတွင် မျက်နှာအပ်ကာ အပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်ရင်း စိတ်မသက်မသာဖြင့် လိုက်ပါလာသည် ။

အပြင်ဘက် မြက်ခင်းပြင်ပေါ်တွင် ဆီးနှင်းတွေ ဖုံးနေသည် ။ သည် အတိုင်းဆိုလျှင် မနက်ဖြန်ကျတော့ ကလေးတွေ ရေခဲပြင်လျှောစီး ကစားကြလိမ့်မည်။

လွန်ခဲ့သောလတုန်းက သူမနှင့် ပက်တာဆင်တို့ သည် ဝိုးလ်မင်းရင့်ခံကွင်းတွင် စကိတ်စီး ထွက်ခဲ့ကြသည် ။

နီးလ်လည်း လိုက်ပါရန် အစီအစဉ် လုပ်ထားသည် ။

စကိတ်စီးပြီးနောက် တိရစ္ဆာန်ရုံကို သွားကြမည်။

ပြီးတော့ ဂရင်းကျွန်းပေါ်တွင် တာဗန်ဟိုတယ်တွင် ညနေစာသွားစားကြမည်ဟု ရုရှန်က စိတ် ကူးထားသည် ။

သို့သော် နီးလ်က သူသိပ်ပြီး နေမကောင်းဟု ဆိုကာ သွားခါနီး ကပ်ပြီး ကျန်နေရစ်ခဲ့သည် ။ တကယ်တော့ နီးလ်က ရုရှန်အား

မကြည်၍ မလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ သူ့အနေဖြင့် သူမအား ဘယ်လိုမှ သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည် ။

သည် အချက်ကို ရှုရှုန်ကလည်း သိသိသာသာ အကဲခတ်မိသည် ။

"အိုကေ...မစ္စ"

"အို... ဟုတ်ပါရဲ့ ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်"

သူတို့ သည် (၉၅)လမ်းထဲသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးဖြစ်သည် ။

"အဲ... ဟို... ဘယ်ဘက်က တတိယတိုက်ခန်းပါပဲ"

သူမသည် ပန်းခြံပါသော မြေညီထပ်တိုက်ခန်းတွင် နေသည် ။

ကားကလေးသည် တိုက်ခန်းရှေ့တွင် ရပ်သွားသည် ။
ဆံပင်အနည်းငယ် ဖြူစပြုနေပြီဖြစ်သော ကားဆရာက ရှုရှုန်အား
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး...

"တူမကြီးက သိပ်ပြီး နေမကောင်းဘူးထင်တယ်"

ရှုရှုန်က ကြိုးစားပြီး ပြုံးရင်း...

"ဟုတ်ကဲ့... ရာသီဥတုကြောင့် ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်"

သူမက မိတာကို တစ်ချက်စောင်းကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်နှိုက်ကာ
ကားခ ရှင်းပေးလိုက်သည် ။

ကားဆရာက ကားပေါ်မှ ဆင်းကာ ရှုရှုန်အတွက်
တံခါးဖွင့်ပေးသည် ။

"ဒီရာသီဥတုအတိုင်းသာဆိုရင် လူတွေတော့ ဒုက္ခပဲ၊
အကောင်းဆုံးကတော့ အပြင်မထွက်ဘဲ အိမ်ထဲကုပ်နေတာ
အကောင်းဆုံးပါပဲ"

"ကျွန်မက ညနေပိုင်းကျတော့ ကွန်နက်တီကပ်နယ်ဘက်ကို ကားမောင်းပြီး သွားစရာရှိသေးတယ်"

"ဒါဆို တူမကြီးက ကျုပ်ထက် အပုံကြီး တော်သေးတော့ပေါ့၊ ကဲ... သွားလိုက်ဦးမယ်၊ ကျေး ဇူးပါပဲ"

တစ်ပတ်မှာ နှစ်ရက်စီ အလုပ်လာလုပ်သော သန့်ရှင်းရေးအမျိုးသမီး အင်ဂျီသည် အလုပ်ပြီး၍ ပြန်သွားပြီဖြစ်သည်။ ။
တိုက်ခန်းထဲဝင်လိုက်တော့ ကြမ်းတိုက်ဆေးနံ့လည်း သင်းနေသည်။ ။
မီးဖိုကိုလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှင်းလင်းထားသည်။ ။ ပန်းခြံကိုလည်း အရွက်ဖြတ်ပြီး ရေလောင်းထားတာ တွေ့ရသည်။ ။

သူမ၏ တိုက်ခန်းသို့ ရောက်လာတော့ အမောပြေသွားသလို ထင်ရသည်။ ။

သူမ အခန်းကလေးက သန့်ရှင်းပြီး နေချင်စဖွယ်ဖြစ်သည်။ ။
အခန်းထဲတွင် အရှေ့တိုင်းထွက် ခန်းလုံးပြည့် ကော်ဇောခင်းထားသည်။ ။
စားပွဲကုလားထိုင်များမှာ စက်ကင်းဟဲန်းများ ဖြစ်ပေမယ့် အသစ်လိုပင် သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ။ အခန်းနံရံတွင် လည်း လေလံပွဲမှ ဝယ်ထားသော ပန်းချီကားများကို စနစ်တကျ ချိတ်ဆွဲထားသည်။ ။

သူမ၏ အခန်းကလေးကို ပက်တာဆင်က အလွန် သဘောကျသည်။ ။
အခန်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ပြုပြင် ပြောင်းလဲထားတိုင်း သူက သတိပြုမိသည် ချည်း ဖြစ်သည်။ ။

"မင်းကတော့ တကယ့်ကို အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ပါပဲ"ဟု လည်း အမြဲတမ်း ချီးမွမ်းစကား ဆိုလေ့ရှိသည်။ ။

သူမသည် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး အဝတ်အစားလဲသည် ။
ပြီးတော့ ရေချိုးသည် ။ အဝတ် ပြန်လဲသည် ။ ကော်ဖီ
ဖျော်သောက်သည် ။ ထို့နောက် အပန်းဖြေ တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ရန်
ကြိုးစားသည် ။

အချိန်က (၁၂)နာရီထိုးခါနီးပြီ။ နာရီးနှိုးစက်ကို သုံးနာရီခွဲတွင်
ချထားလိုက်သည် ။ မျက်စိကို အတင်းမှိတ်ပြီး အိပ်ရန် ကြိုးစားပေမယ့်
တော်တော်နှင့် အိပ်၍ မရ။ သူမ၏ စိတ်အာရုံတွင် ရိုနယ်သွမ်မဆင်၏
ရုပ်သွင်ကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်ယောင်လာသည် ။

ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးအနေဖြင့် သွမ်မဆင်အား သေဒဏ်ကို
လျှော့ပေါ့အပြစ်ပေးလိမ့်မည်ဟု သူမက ကျိန်းသေပေါက်
တွက်ထားခဲ့သည် ။ သွမ်မဆင်သည် အမှန်တကယ် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ
ဖြစ်ကြောင်း သံသယဖြစ်စရာ လုံးဝမရှိ။ သူ့တွင် လုံးဝအပြစ်မရှိပါဟု
ငြင်းဆိုခြင်းမှာ လိမ်ညာခြင်းသာ ဖြစ်သည် ။ ယင်းသို့
လိမ်ညာခြင်းအတွက် သူ့အနေဖြင့် အပြစ်ပေးဖို့ သာရှိသည် ။ သို့ပေမဲ့
အလေးအနက် စဉ်းစားရန်တစ်ချက်က သူသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ချိန်တွင်
(၁၅)နှစ်သားအရွယ်သာ ရှိသေးသည် ။ ယခင်က တစ်စုံတစ်ရာ
ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းလည်း လုံးဝမရှိ။ အရွယ်မရောက်သေးသော
လူငယ်ကလေးသာ ဖြစ်သည် ။

တွေးလက်စနှင့် ပက်တာဆင်အကြောင်းကို သွားပြီးတွေးမိပြန်သည်
။ ပက်တာဆင်က သာမန် လူတစ်ယောက်မဟုတ်။ ပြည့်သူ့ဆန္ဒ၊
ပြည့်သူ့အထင်အမြင်ကို ပုံသွန်းပေးနေသော သတင်းစာဆရာ
တစ်ယောက်။ သူက သမာဓိရှိသည် ။ ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်သည် ။

ယင်းအတွက်ပင် လူတွေက သူ့ကို လေးစားကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူမသည် ပက်တာဆင်အား တကယ်ပင် ချစ်ပါသလား။

တကယ်ပင် ချစ်ပါသည် ။

ဘယ်လောက်အထိ ချစ်ပါသလဲ။

အများကြီး... အများကြီး ချစ်ပါသည် ။

အဲဒီတော့ သူ့ကို လက်ထပ်နိုင်ပါ့မလား။

သည် မေးခွန်းကို ဖြေဆိုရန်အတွက် သူတို့ နှစ်ယောက် ယနေ့ညဆုံရန် ချိန်းခဲ့ကြခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။ ပက်တာဆင်က သူမအား ယနေ့ည သူ့အိမ်သို့ ဆက်ဆက်လာခဲ့ရန် အလေးအနက်ဖိတ်ခေါ်ခဲ့သည် ။ သူက သူ့သားကလေးအနေဖြင့် သူမအား ကြည်ကြည်သာသာ ဆက်ဆံစေချင်သည် ။ သူမနှင့် တရင်းတနှီး ရှိစေချင်သည် ။ သို့ပေမဲ့ လက်တွေ့ကျတော့ အလုပ်မဖြစ်။ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဆိုပေမယ့် မေတ္တာတရားဟူသည် အတင်းအကျပ်ပြု၍ ရနိုင်သောအရာမျိုးမဟုတ်။ နီးလ်က သူမကို လုံးဝ အရောမဝင်။ ခပ်ခွာခွာ လုပ်နေသည် ။ သူကလေးက သူမအား အသည်းနှလုံးထဲမှ တကယ်ပင် မချစ်နိုင်၊ မခင်နိုင် ဖြစ်နေလို့ လား။ ဒါမှ မဟုတ် သူ့ဖေဖေထံမှ အချစ်ကိုလုယူသော မိန်းမမှန်သမျှကို သူက ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံလေမည်လား။ သူမအနေဖြင့် မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်မိသည် ။

သူမသည် ပက်တာဆင်နှင့် လက်ထပ်လျှင် ကာလမြို့မှာ နေရမည်။

သူမ နေနိုင်ပါမည်လား။

သူမက နယူးယောက်မြို့မှာ သာ နေချင်သည် ။ နယူးယောက်မြို့ကလွဲလျှင် ဘယ်နေရာမှ နေချင်စိတ်မရှိ။ သို့ပေမဲ့...

ပက်တာဆင်ကတော့ သူ့သားငယ်ကို မြို့ကြီးပြကြီးသို့ ဘယ်တော့မှ ပြောင်းရွှေ့ထားနိုင်မည် မဟုတ်။

သူမ၏ အလုပ်က မြို့ကြီးပြကြီးနှင့် လျော်ကန်သည် ။ သူမသည် စာရေးဆရာမတစ်ယောက် အဖြစ် အောင်မြင်မှုလမ်းစ ပေါ်နေပြီ။ ယခုအခါ သူမ၏ စာအုပ်ကို ခြောက်ကြိမ်တိတိ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရပြီးပြီ။ ကတ္တူဖုံးအဖြစ်တော့ ရောင်းမလောက်ဖြစ်နေပြီ။ စာနယ်ဇင်းဝေဖန်ချက်တွေကလည်း အားရစရာ ကောင်းလှသည် ။

သည် လိုအချိန်မျိုးမှာ အိမ်ထောင်ပြု၍ ကောင်းပါ့မလား။ အထူးသဖြင့်... မိမိအပေါ်တွင် ကြင်နာမှုမပြသော သားကလေးတစ်ယောက် ရှိနေသည့် မုဆိုးဖိုတစ်ဦးကို ယူ၍ သင့်တော်ပါ့မလား။

ဪ... ပက်တာဆင်... ပက်တာဆင်။ သူမ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးရတဲ့ နာမည်ကျော် သတင်းစာဆရာ ပက်တာဆင်။

သူမသည် သူမ၏ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့် အမှတ်မထင် ပွတ်သပ်လိုက်မိသည် ။

သည် နေ့မနက်တုန်းက သူမနှင့် လူချင်းမခွဲမီ နှုတ်ဆက်စကားပြောရင်း သူမ၏ လက်ကို ဆုပ်ကိုင် ဖျစ်ညှစ်လိုက်သော ပက်တာဆင်၏ လက်ကို သတိရမိသည် ။

ကြီးမားတုတ်ခိုင်သယောင် ညင်သာယုယသည့် လက်များ ။ သူက သူမကို အသည်းစွဲချစ်သည် ။ သူမကလည်း သူ့ကို အသည်းစွဲချစ်သည် ။

သို့ပေမဲ့ သူတို့ နှစ်ယောက်က ခံယူချက်ချင်း မတူညီကြ။ တစ်ယောက်ကဖြူလျှင် တစ်ယောက်က မည်းသည် ။ တောင်နှင့်

မြောက်လို ဖီလာဖြစ်နေကြသည်။ ။

သူက စေ့စပ်ရေးသမားမဟုတ်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပြန်ပြင်လေ့ရှိသူ မဟုတ်။ တကယ်တော့ သူက အလွန်ခေါင်းမာသူ ဖြစ်သည်။ ။ သည် လို လူစားမျိုးကို သူမအနေဖြင့် ဘဝကြင်ဖော် လင်ယောက်ျားအဖြစ် ရွေးချယ်၍ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

သူမသည် တွေးရင်းတွေးရင်းဖြင့် မျက်တောင်တွေ စင်းလာသည်။ ။

သူမ အိပ်ချင် လာပြီ။ မကြာမီတွင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားသည်။ ။

သူမသည် အိပ်မက် မက်နေသည်။ ။

အိပ်မက်ထဲတွင် သူမ ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ရေးနေသည်။ ။ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် အပြီးရေးမည်ဟု အားခဲပြီး လက်နှိပ်စက်ကို သဲသဲမဲမဲ ရိုက်နေသည်။ ။ လက်နှိပ်စက်သံ တဖျပ်ဖျပ်နှင့် အဆက်မပြတ် ပေါ်ထွက်နေသည်။ ။

သို့ပေမဲ့ စာရွက်ပေါ်တွင် တော့ ဘာစာလုံးမှ ပေါ်မလား။

ထိုအခိုက် အခန်းထဲသို့ ပက်တာဆင် ဝင်လာသည်။ ။

သူသည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲ၍ ဝင်လာသည်။ ။

သူမက လက်နှိပ်စက်ကိုသာ အာရုံစိုက်ကာ သဲသဲမဲမဲ ရိုက်မြဲရိုက်နေသည်။ ။

ပက်တာဆင်က ကလေးငယ်ကို ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ခိုင်းသည်။ ။

ပြီးတော့ သူက ပြောသည်။ ။

"ဒါတကယ်လိုအပ်လို့ လုပ်တာပါ။ တကယ် လိုအပ်တယ်ဆိုတာကိုလဲ မင်း သိစေချင်တယ်"

ရှုရှန်က အလန့်တကြား အော်လိုက်မိသည် ။ ပက်တာဆင်က
ကလေးအား လက်ထိတ်ခြေထိတ် ခတ်လိုက်ပြီး မီးခလုတ်ကို
လက်လှမ်းလိုက်သည် ။

"ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း မလုပ်ပါနဲ့ ... မလုပ်ပါနဲ့ "

ရှုရှန်သည် ကိုယ့်အသံကြောင့် ကိုယ်လန့်ပြီး အိပ်ရာမှ ရုတ်တရက်
နိုးလာခဲ့လေသည် ။

(၆)

ညနေ ခြောက်နာရီ၊ ငါးမိနစ်။

ကွန်နက်တီကပ်ပြည်နယ် ကာလေမြို့ကလေးရှိ လမ်းမများ ပေါ်တွင် လူသွားလူလာများ စွာ မရှိတော့။ ဟိုနေရာ သည် နေရာတွင် တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စ ဆိုသလို ရပ်ထားသောကားများ ပေါ်မှ ကမန်းကတန်းဆင်းပြီး ကုန်စုံဆိုင်များ ထဲသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဝင်သွားကြသည် ။ လမ်းပေါ်တွင် ဆီးနှင်းတွေ တဖွဲဖွဲကျနေသည် ။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ယောက်သည် ကေဘင် စားသောက်ဆိုင်အနီးရှိ ကားရပ်ရန်နေရာအစွန်မှ အမှောင်ရိပ်ထဲတွင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည် ။

သူ့အား မည်သူမျှ သတိထားမိပုံမရ။

ထိုလူသည် မျက်နှာပေါ်သို့ ဆီးနှင်းများ အဆုပ်လိုက်ကျနေသည် ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် အကဲခတ် လေ့လာလျက် ရှိသည် ။ သူသည် ထိုနေရာတွင် ရပ်နေသည် မှာ မိနစ်နှစ်ဆယ်ခန့်ပင် ကြာသွားပြီ။ သူ့ခြေထောက်တွေလည်း အအေးဒဏ်ကြောင့် သွေးခဲမတတ် ထုံကျည်၍ ပင် နေကြပြီ။

သူသည် စိတ်မရှည်စွာဖြင့် နေရာပြောင်း၍ ရပ်လိုက်ရာ ခြေရင်းတွင် ချထားသော ကင်းဘတ် အိတ်ကြီးကို ခြေဖျားနှင့်

အမှတ်မထင် သွားတိုက်မိသည် ။ တစ်ချိန်တည်းတွင်
ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို လက်နှင့် စမ်းကြည့်လိုက်သည် ။
အားလုံး အပြည့်အစုံရှိနေကြသည် ။ သူက ခေါင်းတ ညိတ်ညိတ်ဖြင့်
အတော်ကလေး ကျေနပ်သွားသည် ။

မကြာမီ မိနစ်ပိုင်းအတွင်းတွင် လပ်ဖ်တို့ လင်မယား
ရောက်လာကြတော့မည်။ သူက စားသောက်ဆိုင်သို့ ဖုန်းဆက်ပြီး
ခြောက်နာရီတွင် အခန်းတစ်ခုစီစဉ်ထားရန် ကြိုတင်
အကြောင်းကြားခဲ့သည် ။ လပ်ဖ်တို့ လင်မယားသည်
စားသောက်ဆိုင်တွင် ညစာစားရန် စီစဉ်ထားသည် ။ ညစာ စားပြီး
သောအခါ "လေရှူးသုန်သုန်"ဇာတ်ကားကို သွားကြည့်ကြမည်။
ထိုဇာတ်ကားကို လမ်းတစ်ဖက်ရှိ ကာလေစက္ကယား ရုပ်ရှင်ရုံတွင်
ပြသနေသည် ။ ယခုအချိန်တွင် လေးနာရီပွဲ ပြနေဆဲဖြစ်သည် ။ သူတို့
လင်မယားသည် ခုနစ်နာရီခွဲတွင် ကြည့်မှာ ဖြစ်သည် ။

သူသည် ဖျတ်ခနဲလန့်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး မာတောင့်သွားသလို
ထင်လိုက်ရသည် ။

လမ်းထဲသို့ ကားတစ်စင်း လာပြီး ကားရပ်ကွက်လပ်ထဲသို့
ချိုးဝင်လိုက်သည် ။

သူက အနီးရှိ ပန်းချူရိပ်သို့ ပြေးဝင်ကာ ပုန်းနေလိုက်သည် ။

အ ဆို ပါ ကား မှာ လပ်ဖ်တို့ လင်မယားစီးလာသော
စတေးရှပ်ဝက်ဂွန်းကား ဖြစ်သည် ။

ကားသည် စားသောက်ဆိုင်ဝတွင် ရပ်သွားသည် ။

သူက နေရာတွင် ရပ်ကာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေသည် ။

ပထမဆုံး မစ္စတာလပ်စ် ဆင်းလာသည်။ ။

သူက သူ့မိန်းမအား ကားပေါ်မှ ဆင်းရာတွင် ဖေးမလေသည် ။
ထို့နောက် သူတို့ နှစ်ယောက် စားသောက်ဆိုင်တံခါးဘက်သို့
လျှောက်သွားကြသည်။ ။

သူက လပ်စ်တို့ လင်မယား ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည် အထိ
ရပ်ကြည့်နေသည်။ ။

ပြီးတော့မှ မြေကြီးပေါ်ချထားသော ကင်းဘတ်အိတ်ကြီးကို
ကုန်းကောက်လိုက်သည်။ ။ သူသည် ပန်းခြံရိပ်ကို အကာအကွယ်ပြုပြီး
ကားရပ်ကွက်လပ်သို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် ပတ်လျှောက်လာခဲ့သည်
။

ထို့နောက် လမ်းကိုဖြတ်ကူးကာ ရုပ်ရှင်ရုံနောက်ဘက်သို့
သုတ်ခြေတင်ခဲ့သည်။ ။

ရုပ်ရှင်ရုံနောက်ဘက်ရှိ ကားရပ်ကွက်လပ်တွင် ကားမျိုးစုံ(၅၀)ခန့်
ရပ်ထားသည်။ ။ သူသည် လက်ယာဘက်အစွန်တွင် ရပ်ထားသော
အညိုရင့်ရောင် ချက်ဗလက်ကားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ။

ကားတံခါးကို လွယ်လွယ်ကူကူပင်ဖွင့်၍ ရသွားသည်။ ။
ကားထဲသို့ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ။ သော့တပ်ပြီး ကားကို
စက်နှိုးလိုက်သည်။ ။ စက်သံက ညင်ညင်သာသာကလေး
ပေါ်ထွက်လာသည်။ ။ သူက ကျေနပ်စွာဖြင့် တစ်ချက်ပြီးလိုက်ပြီး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်လုံးကစား ကြည့်လိုက်သည်။ ။ လူသူ လေးပါး
တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။

ထို့နောက် ကားရှေ့မီးကပို မဖွင့်ဘဲ ဖြည်းဖြည်းကလေး ဘီးလိုမ့်

မောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။ လမ်းမပေါ်ရောက်တော့မှ ကားမီးကို
ဖွင့်လိုက်သည် ။

နောက် လေးမိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ ဒရစ်ဖ်ဂုဒ်လမ်းသွယ်ထဲမှ
ပက်တာဆင်၏ အိမ်ရှေ့တွင် ကားကို ထိုးရပ်လိုက်သည် ။
